

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)

ปริญญา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬา
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

The Intensity and Direction's Anxiety Before Matches of Athletes in The National
Student Para Games of Thailand 2010

นามผู้วิจัย นางสาววิรัช ชลนันทน์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สุพัชรินทร์ ปานอุทัย, ปร.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(อาจารย์วิมลมาศ ประชากุล, ปร.ด.)

ประธานสาขาวิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ราตรี เรืองไทย, Ed.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
นักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

The Intensity and Direction's Anxiety Before Matches of Athletes
in The National Student Para Games of Thailand 2010

โดย

นางสาววิริยา ชลนันทน์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตรจารย์กีฬา)

พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วีรยา ชลานันต์ 2555: ความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์สุพัชรินทร์ ปานอุทัย, ปร.ค. 98 หน้า

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาคคนพิการ จำนวน 407 คน อายุระหว่าง 17 – 25 ปี เป็นเพศชาย จำนวน 254 คน และเพศหญิง จำนวน 153 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง โดยกำหนดคุณสมบัติคือ เป็นนักกีฬาคคนพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น ประกอบด้วย 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วาโยน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และเทเบิลเทนนิส กลุ่มตัวอย่างทำการตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ในช่วงก่อนการแข่งขัน 1 วัน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีเพียร์สัน โพรดักโมเมนต์ และทดสอบค่าที่ กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะความเข้ม (23.78 ± 6.05 คะแนน) และทิศทาง (-1.55 ± 5.14) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = -0.122$)

2. ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้ม (23.34 ± 6.56 คะแนน) และทิศทาง (-2.26 ± 6.89) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = -0.129$)

3. ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักกีฬาคคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และมีแนวโน้มต่อการแสดงความสามารถทางการกีฬาในทิศทางที่ไม่ดี ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรตระหนักและให้ความสำคัญกับระดับความวิตกกังวลและผลของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับนักกีฬาคคนพิการเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการช่วยเหลือและจัดการกับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Veraya Chalanunt 2012: The Intensity and Direction's Anxiety Before Matches of Athletes in The National Student Para Games of Thailand 2010. Master of Science (Sports Science), Major Field: Sports Science, Faculty of Sports Science. Thesis Advisor: Miss. Supatcharin Pan-uthai, Ph.D. 98 pages.

The purposes of this research were to contrast and correlate the intensity and direction of anxiety before matches of the disable athletes in the National student Para Games of Thailand 2010. The samples were 407 disable athletes aged between 17 and 25 and were 254 males and 153 females. They were specifically selected for the disabilities in moving, communication and seeing, were assigned to compete in 9 athletes games including athletic, futsal, petanque, volleyball, sepaktakraw, swimming, badminton, global and table tennis. All subjects completed a modified version of the revised competitive state anxiety inventory – 2 one day prior to competition. Data then were statistically analyzed by using mean, standard deviation, pearson product moment correlation coefficient, and t-test independent. All testing used the 0.05 level of significant. The results revealed the followings found.

1. The intensity and direction of cognitive anxiety were 23.78 ± 6.05 and -1.55 ± 5.14 . and were related statistically at 0.05. ($r = -0.122$)
2. The intensity and direction of somatic anxiety were 23.34 ± 6.56 and -2.26 ± 6.89 . and were related statistically at 0.05. ($r = -0.129$)
3. The intensity of cognitive and somatic anxiety of the male and female athletes were not significant difference at 0.05.
4. The direction of cognitive and somatic anxiety of the male and female samples were significant difference at 0.05.

The disable athletes in the National student Para Games of Thailand 2010 have moderate anxiety level which were slightly negative relationship to sport performance. Therefore, the coaches or relevance person should be aware and pay attention to the level of athletes anxiety for provide the proper strategy of anxiety management.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี เนื่องด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.สุพัชรินทร์ ปานอุทัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ดร.วิมลมาศ ประชากุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาได้ช่วยเหลือในการวางแผนงานวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนการให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์อย่างยิ่ง ตลอดจนมาจนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์และมีคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ นายไพฑูรย์ ศิริบูรณ์ ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสุรินทร์ และอาจารย์มาโนช พ่างกุล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์กลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทยประจำปี 2553 ทุกท่าน ที่เสียสละเวลาและให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้อย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทถ่ายทอดวิชาความรู้ ความเมตตากรุณา พร้อมทั้งอบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการศึกษาด้วยดีเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณพ่อสุเวทย์ คุณแม่ลาวัณย์ ชลานันต์ และคุณพ่อสุภชัย คุณแม่กอบแก้ว ชลานันต์ ที่ได้ส่งเสริมสนับสนุนและให้โอกาสผู้วิจัยได้ศึกษาเล่าเรียนสูงสุด รวมทั้งญาติพี่น้องทุกท่าน ที่ได้ให้กำลังใจอย่างยิ่ง ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจตลอดมา คุณประโยชน์อันใดที่เกิดจากการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

วีรยา ชลานันต์

มกราคม 2555

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(4)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	6
การตรวจเอกสาร	8
อุปกรณ์และวิธีการ	69
อุปกรณ์	69
วิธีการ	69
ผลและวิจารณ์	74
ผล	74
วิจารณ์	79
สรุปและข้อเสนอแนะ	83
สรุป	83
ข้อเสนอแนะ	84
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	85
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง	93
ภาคผนวก ข ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ กับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง ของกลุ่มตัวอย่าง	96
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	98

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ระดับความถี่ที่ได้ยิน และปริมาณความพิการ	25
2	การแบ่งลักษณะความพิการในกลุ่มพิการแขนขาต ขาขาด อัมพาต และโปลิโอ	34
3	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางหู ชาย และ หญิง	35
4	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางสมอง ชายและหญิง	35
5	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางปัญญา ชายและหญิง	36
6	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางตา ชาย และหญิง	36
7	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางกาย ชาย และหญิง	37
8	ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการนั่งรถวีลแชร์ ชายและหญิง	38
9	การแบ่งกลุ่มความพิการในการแข่งขันฟรีสไตล์ กรรเชียงและผีเสื้อ	50
10	การแบ่งกลุ่มความพิการในการแข่งขันว่ายน้ำ	52
11	จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 จำแนกตามประเภทกีฬา	76
12	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มนและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง	76
13	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มนและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง	77
14	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มนและทิศทางระหว่างเพศชาย และเพศหญิง	78

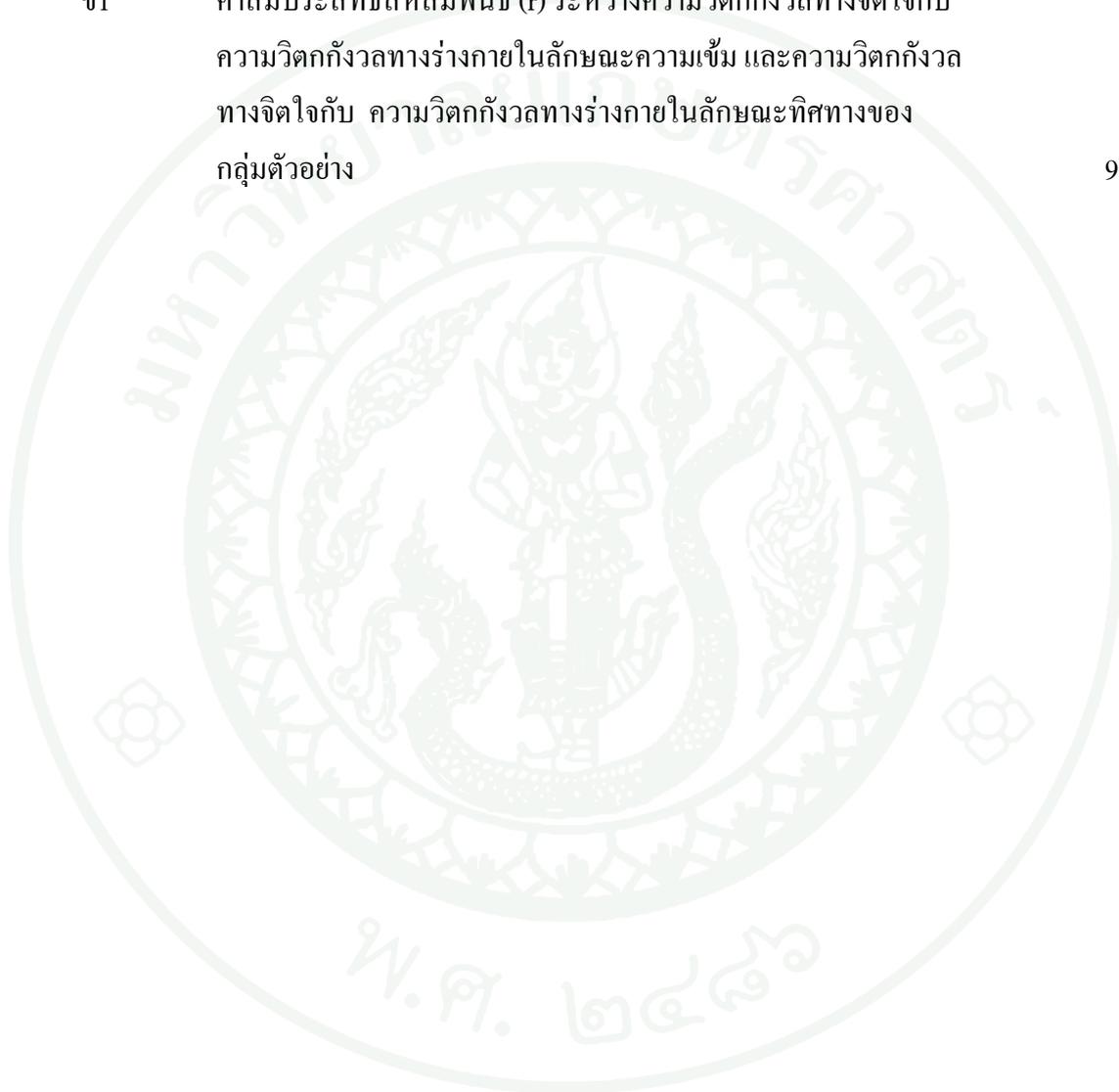
สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่

หน้า

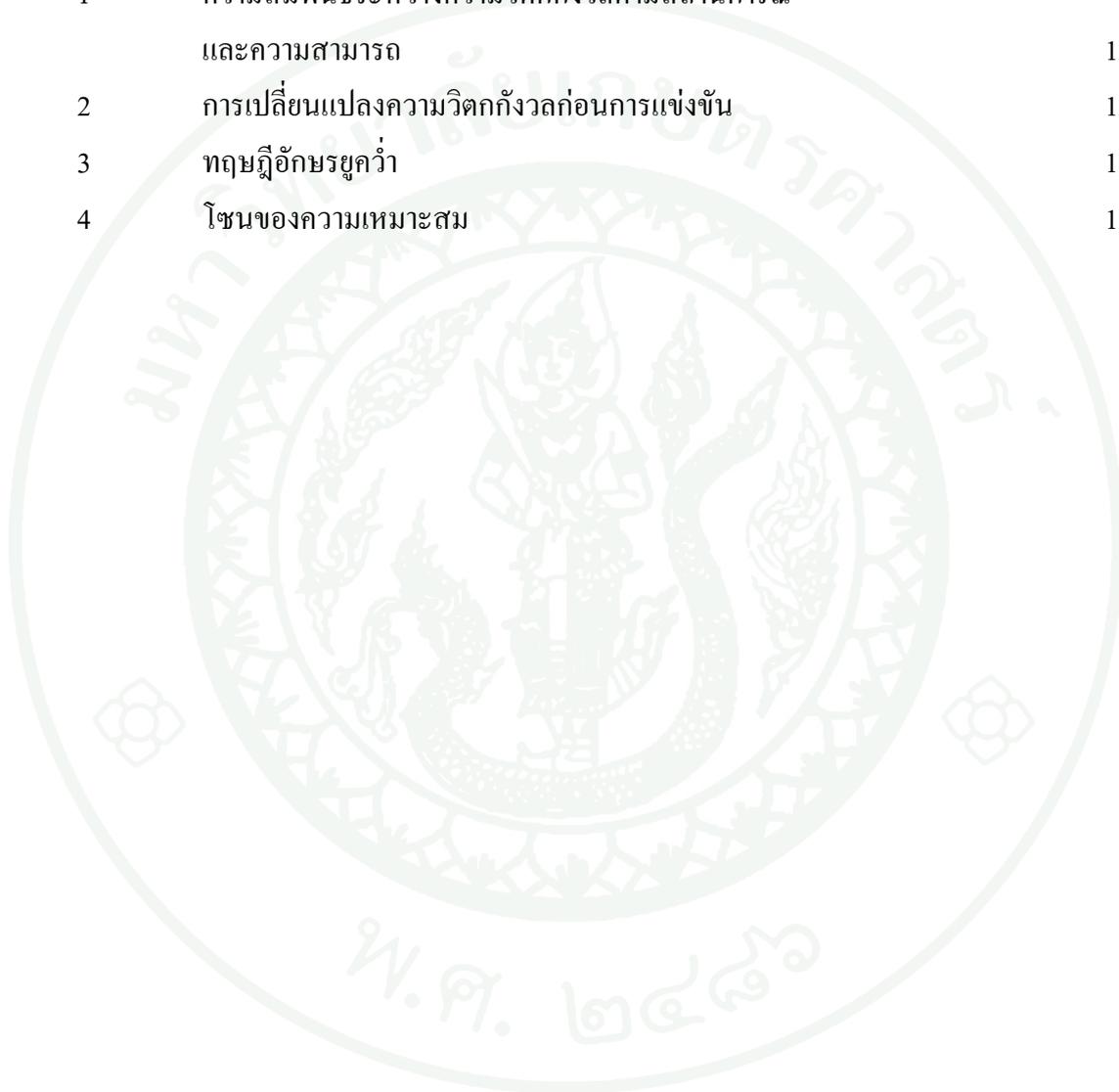
- ข1 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจกับ
ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้ม และความวิตกกังวล
ทางจิตใจกับ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางของ
กลุ่มตัวอย่าง

97

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และความสามารถ	12
2	การเปลี่ยนแปลงความวิตกกังวลก่อนการแข่งขัน	16
3	ทฤษฎีอักษรรูคว่ำ	17
4	โชนของความเหมาะสม	18

ความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬาที่เข้าร่วม
การแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทยประจำปี 2553

**The Intensity and Direction's Anxiety Before Matches of Athletes
in The National Student Para Games of Thailand 2010**

คำนำ

จากการสำรวจจำนวนผู้พิการในปี พ.ศ. 2550 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าจำนวนประชากรทั่วประเทศประมาณ 65,566,359 คน เป็นคนพิการประมาณ 1,871,860 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.9 แบ่งตามประเภทความพิการได้ดังนี้ ความพิการทางร่างกายคิดเป็นร้อยละ 48.31 ความพิการทางการสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 13.80 ความพิการทางการมองเห็นคิดเป็นร้อยละ 12.20 ความพิการทางสติปัญญาคิดเป็นร้อยละ 9.53 และความพิการทางจิตใจคิดเป็นร้อยละ 4.20 และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นอีก ซึ่งมีทั้งความพิการแต่กำเนิดและพิการจากอุบัติเหตุ ความพิการเป็นสิ่งที่เห็นชัดเจนทำให้เสียบุคลิก ขาดความสมดุล ขาดอวัยวะต่างๆ ที่ควรจะมี ทำให้มีลักษณะที่ผิดปกติไปจากคนทั่วไป ข้อจำกัดทางร่างกายเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่างๆ การเคลื่อนไหว การทำงาน การทำกิจวัตรประจำวันไม่คล่องตัว ไม่สามารถทำกิจกรรมได้อย่างปกติหรือมีความสามารถลดลง สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นทางด้านสรีระ (อภิษา, 2544) คนพิการที่พ้นระยะของการฟื้นฟูทางการแพทย์แล้วอาจเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกายหรือนันทนาการได้ ซึ่งคนพิการที่สามารถปรับสภาพจิตใจและสามารถค้นพบศักยภาพของตนเองก็สามารถฝึกหัดเล่นกีฬาอย่างจริงจังเพื่อการแข่งขันได้เช่นกัน (พิเชษฐ, 2548)

สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้เป็นอย่างดี จึงได้ส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2518 จวบจนถึงปี พ.ศ.2553 มีนักกีฬาคคนพิการสนใจเข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มขึ้นและชนิดกีฬาที่เพิ่มขึ้นเช่นกันการกีฬาแห่งประเทศไทยได้กำหนดและปรับเปลี่ยนระบบการจัดการแข่งขันด้านต่างๆ ให้มีมาตรฐานเดียวกับการแข่งขันกีฬาคคนพิการในระดับสากล คือ เฟสปีคเกมส์ อาเซียนพาราเกมส์ และพาราลิมปิกเกมส์ เพื่อให้ นักกีฬาคคนพิการของไทยสามารถพัฒนาตัวเองไปสู่การแข่งขันในระดับนานาชาติได้ในอนาคต

ทั้งนี้ยังได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาสำหรับเด็กและเยาวชนคนพิการขึ้นซึ่งประเทศไทยจัดให้มีการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2552 โดยมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2554 ที่ได้วางแนวทางส่งเสริมสุขภาพของคนพิการและกีฬาสำหรับคนพิการที่มุ่งเน้นแนวทางให้การศึกษา เพื่อให้คนพิการตระหนักในคุณค่าและศักดิ์ศรีของตนพร้อมจะพัฒนาตนเอง โดยมีครอบครัวให้การสนับสนุน และสังคมเปิดโอกาสให้คนพิการมีความเสมอภาคเหมือนคนทั่วไป โดยมีการจัดกิจกรรมผลิตสื่อและเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารในเชิงสร้างสรรค์มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนจัดโครงการกิจกรรมดังกล่าวเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคนพิการ นำเสนอเรื่องสิทธิหน้าที่ ศักยภาพของคนพิการประเภทต่างๆ ทั้งทางด้านการศึกษา การงาน การกีฬา เป็นต้น

การจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการไม่ว่าจะเป็นระดับใด ล้วนแต่เป็นการสร้างโอกาสให้กับคนพิการได้พิสูจน์ความสามารถของตนเอง เป็นโอกาสที่จะทำให้คนพิการมีเกียรติศักดิ์ศรีเท่าเทียมบุคคลอื่น เพราะยังมีคนบางกลุ่มที่ยังมองว่าคนพิการเป็นคนไร้ความสามารถ ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่านักกีฬาคนพิการเป็นผู้ที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศได้มากมาย เช่น ในปี พ.ศ. 2549 ทีมนักกีฬาคนพิการไทยได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟลปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย สามารถสร้างผลงานความสำเร็จได้ถึง 61 เหรียญทอง 43 เหรียญเงิน และ 49 เหรียญทองแดง รวมเหรียญรางวัลจำนวนทั้งสิ้น 153 เหรียญ ซึ่งหากจัดลำดับผลงานในภาพรวมของการแข่งขัน นักกีฬาคนพิการของประเทศไทยสามารถทำผลงานได้ดีในอันดับที่ 2 จากจำนวนนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 45 ประเทศ นอกจากนั้นหนึ่งในนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย คือ คุณพิเชษฐ์ กระจุกเกตุ นักกีฬารถแข่งวิลแชร์ สามารถทำลายสถิติโลก 1 รายการ คือ การแข่งขันในระยะ 100 เมตร ทำเวลาได้ 14.72 วินาที จากสถิติเดิมของโลกที่ 14.76 วินาที และการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 10 ในปี พ.ศ. 2553 ณ ประเทศจีน นักกีฬาคนพิการประเทศไทยสามารถทำผลงานได้ 20 เหรียญทอง 34 เหรียญเงิน และ 39 เหรียญทองแดง (สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย, 2553) และยังมีนักกีฬาอีกจำนวนมากที่ทำชื่อเสียงให้กับประเทศไทยและคาดว่าจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ผลงานที่ปรากฏเหล่านี้เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นว่านักกีฬาคนพิการไทย เป็นผู้มีความสามารถทางกีฬาสูง เพียงแต่ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควรในสังคมกีฬาของประเทศไทย

จากสภาพร่างกายของนักกีฬาคนพิการซึ่งมีความแตกต่างจากนักกีฬาทั่วไป จึงส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในด้านอารมณ์ ความรู้สึกและจิตใจ เช่น ความวิตกกังวล

ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเครียด เป็นต้น ซึ่งอาจมีสาเหตุที่แตกต่างกับนักกีฬาทั่วไป ดังนั้นการนำความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาการกีฬาไปใช้จึงมีส่วนสำคัญที่จะทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ ควบคู่ไปกับการสร้างเสริมสมรรถภาพทางร่างกายและทักษะของกีฬา (สมบัติ และสมหญิง, 2542) ในช่วงก่อนการแข่งขันกีฬาแต่ละครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการแข่งขันที่มีความสำคัญ นักกีฬาจะเกิดความเครียด ความวิตกกังวล ซึ่งมักมีสาเหตุจากประสบการณ์ที่ผ่านมาและสภาพอารมณ์ในขณะนั้น รวมถึงความแตกต่างของเพศที่มีผลต่อระดับความวิตกกังวลด้วย จากการศึกษาพบว่าเพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชายถึงเท่าตัว (ชูทิศย์, 2551) นอกจากนั้นความวิตกกังวลยังมีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้นักกีฬาส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน เพราะในสถานการณ์การแข่งขันนักกีฬาต้องเผชิญกับความกดดันจึงทำให้นักกีฬาส่วนใหญ่เกิดความวิตกกังวลได้และความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นมีผลให้ความเชื่อมั่นในตนเองลดลง (Martens, Vealey, and Burton, 1990) แต่เมื่อนักกีฬาสามารถควบคุมหรือลดความวิตกกังวลลงได้จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันดีขึ้น หากสามารถประเมินความวิตกกังวลของนักกีฬาก่อนการแข่งขันได้จะทำให้ได้ข้อมูลความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และสามารถนำไปเป็นแนวทางให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาได้เข้าใจและนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้กับการเตรียมพร้อมสำหรับการแข่งขันเพื่อให้นักกีฬาสามารถควบคุมและเรียนรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ (สุพชรินทร์, 2553)

รูปแบบการประเมินความวิตกกังวลมีหลายวิธีด้วยกัน เช่น การประเมินความวิตกกังวลที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เช่น อัตราการเต้นของหัวใจ ความดันโลหิต ความตึงตัวของกล้ามเนื้อ โดยวัดจากเครื่องมือการให้ข้อมูลย้อนกลับทางชีวภาพ (biofeedback) หรือจากการใช้แบบสอบถาม สำหรับแบบสอบถามที่นิยมนำมาใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย (sport competition anxiety test: SCAT) ซึ่งเป็นการประเมินความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยประจำตัวของบุคคล และแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (competitive state anxiety inventory-2: CSAI-2) ซึ่งเป็นการประเมินความวิตกกังวลตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า แบบสอบถามดังกล่าวถูกสร้างขึ้นโดย Martens, Vealey, and Burton (1990) โดยเป็นการประเมินความวิตกกังวลในลักษณะของความเข้มหรือระดับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น แบ่งออกเป็นความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ต่อมาในปี ค.ศ. 2003 Cox, Martens, and Russell ได้ทำการพัฒนาแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ทำให้สามารถลดจำนวนข้อคำถามจากเดิม 27 ข้อ เป็น 17 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้านเช่นเดิม และปรับชื่อเป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ฉบับปรับปรุง (revised competitive state

anxiety inventory-2: CSAI-2R) ในการนี้ Jones *et al.* (1993) พบว่าระดับความวิตกกังวลที่แสดงลักษณะของความเข้มนหรือความวิตกกังวลเพียงอย่างเดียวไม่สามารถอธิบายความวิตกกังวลได้อย่างชัดเจนจึงได้ศึกษาการตอบสนองต่อความวิตกกังวลในลักษณะของทิศทางร่วมด้วย โดยแบ่งออกเป็นความวิตกกังวลที่ส่งผลดีต่อความสามารถทางการกีฬา และความวิตกกังวลที่ส่งผลเสียต่อความสามารถทางการกีฬา ความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางเป็นการรับรู้สภาพทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีผลต่อความสามารถทางการกีฬาอย่างไร โดยประเมินได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง (modified revised competitive state anxiety inventory - 2: MCSAI - 2R) ที่แบ่งออกเป็นความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเองเช่นเดียวกับแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ โดยมีข้อคำถามเหมือนกันแต่มีการเพิ่มประเด็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นแล้วส่งผลต่อการแสดงความสามารถทางการกีฬา (สุพัชรินทร์, 2553) ซึ่งแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง เป็นแบบสอบถามที่สามารถระบุถึงความวิตกกังวลที่ส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาได้ ถึงแม้ว่านักกีฬาจะมีระดับความวิตกกังวลเหมือนกันแต่อาจส่งผลต่อการแสดงความสามารถทางการกีฬาที่แตกต่างกันได้

จากปัญหาด้านความวิตกกังวลของนักกีฬาคณพิการที่ส่งผลกระทบต่อสถิติการแข่งขันและจากการศึกษาข้อมูลงานวิจัยต่างประเทศ พบว่ามีการใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง อย่างแพร่หลายและมีผลงานวิจัยที่มีประโยชน์ต่อการวางแผนในการฝึกซ้อมและการดูแลนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม แต่สำหรับประเทศไทยพบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในนักกีฬาคณพิการน้อยมาก ทั้งนี้ วินิตย์ (2536) พบว่าปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาคณพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14 คือ ผู้ฝึกสอนหรือผู้ควบคุมทีมส่วนใหญ่ขาดความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา นักกีฬาคณพิการส่วนใหญ่ขาดกำลังใจ อีกทั้งงานวิจัยที่ปรากฏส่วนใหญ่มักใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์เท่านั้น ซึ่งนักจิตวิทยาการกีฬาส่วนหนึ่งเชื่อว่าการประเมินความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มนหรือระดับความมากหรือน้อยของความวิตกกังวลเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอที่จะอธิบายถึงความวิตกกังวลทางการกีฬาได้ครอบคลุมทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกัน (สุพัชรินทร์, 2553) เช่น เมื่อนักกีฬาคนหนึ่งมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำ โดยความวิตกกังวลนั้นอาจส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาในทางไม่ดี แต่ขณะเดียวกันนักกีฬาอีกคนที่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำเช่นกันแต่รับรู้ว่าการวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี ดังนั้นนักกีฬาแต่ละคนอาจมีความวิตกกังวลที่แตกต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างในการรับรู้และการแปลความหมายของข้อมูลตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคล

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของนักกีฬาคนพิการเพศชายและเพศหญิง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ฝึกสอนและนักกีฬาคนพิการในการจัดการกับความวิตกกังวลที่ส่งผลเสียต่อความสามารถทางการกีฬาและหาทางแก้ไขได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและเป็นการผลักดันให้นักกีฬาคนพิการคว้าชัยชนะ และก้าวเข้าสู่การแข่งขันในระดับชาติและระดับนานาชาติต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางในนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางในนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางระหว่างเพศชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 ประกอบด้วย 10 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตซอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล เทเบิลเทนนิส และบอคเซีย มีอายุระหว่าง 10 - 25 ปี จำนวน 2,032 คน ประกอบด้วย เพศชาย 1,309 คน และเพศหญิง 723 คน

2. กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive random sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติ คือ เป็นนักกีฬาที่มีความพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็นที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 ซึ่ง ประกอบด้วย 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตซอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และเทเบิลเทนนิส มีอายุระหว่าง 17 - 25 ปี จำนวน 407 คน ประกอบด้วย เพศชาย 254 คน และเพศหญิง 153 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ คือ นักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น ทั้งเพศชายและเพศหญิง และตัวแปรตาม คือ คะแนนความวิตกกังวลทางจิตใจ และความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง

นิยามศัพท์

ความวิตกกังวลในลักษณะความเข้ม หมายถึง ความวิตกกังวลของนักกีฬาที่อธิบายถึงระดับความมากหรือน้อยของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น (สุพัชรินทร์, 2553)

ความวิตกกังวลในลักษณะทิศทาง หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นว่าส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดีหรือไม่ดี (สุพัชรินทร์, 2553)

นักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว หมายถึง นักกีฬาคนพิการที่มีความผิดปกติ บกพร่อง หรือสูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าคนปกติ (สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย, 2553)

นักกีฬาคนพิการทางการสื่อสาร หมายถึง คนที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางการพูด การได้ยิน การสื่อความหมายกับผู้อื่น (สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย, 2553)

นักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น หมายถึง นักกีฬาคนพิการที่มีความบกพร่อง หรือการสูญเสียการมองเห็น (สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย, 2553)

ก่อนการแข่งขัน หมายถึง ระยะเวลา 1 วัน ก่อนที่นักกีฬาคนพิการจะทำการแข่งขันนัดแรก

การตรวจเอกสาร

การศึกษาความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันกีฬาในนักกีฬาคนพิการ เป็นประเด็นที่มีองค์ประกอบหลายประการที่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจมาอธิบายร่วมกัน อีกทั้งงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาคนพิการ ซึ่งจำเป็นต้องทำความเข้าใจและความชัดเจนในลักษณะความพิการ ดังนั้นจึงได้ทำการศึกษาเนื้อหาวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในลักษณะความเขັมและทิศทางช่วงก่อนการแข่งขันและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาคนพิการ โดยมีประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความวิตกกังวลทางการกีฬา

- ความหมายของความวิตกกังวลทางการกีฬา
- ประเภทของความวิตกกังวลทางการกีฬา
- ลักษณะความวิตกกังวลทางการกีฬา
- สภาพความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา
- สาเหตุความวิตกกังวลทางการกีฬา
- ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลทางการกีฬา
- ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลทางการกีฬา
- ระดับของความวิตกกังวลทางการกีฬา
- การประเมินความวิตกกังวลทางการกีฬา

2. นักกีฬาคนพิการ

- ความหมายของคนพิการ
- ประเภทความพิการ
- ความเป็นมาของกีฬาคนพิการ
- การแบ่งระดับความพิการในการแข่งขันกีฬาคนพิการ
- ชนิดกีฬาคนพิการ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความวิตกกังวลทางการกีฬา

ความวิตกกังวล (anxiety) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “to press tight” หรือ “to stangle” หมายถึง กดให้แน่น และมาจากภาษาละติน “anxious” หมายถึง บีบรัดหรือความคับแค้น (สมบัติ และสมหญิง, 2542) โดยมีผู้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ดังนี้

สุปราณี (2541) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกกลัวต่อสิ่งที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลวหรือ เป็นอันตราย ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่ได้รับมาในอดีต และสภาพอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถ

สืบสาย (2541) กล่าวว่า ความวิตกกังวลทางการกีฬา หมายถึง ความวิตกกังวลที่เกิดจากการคาดการณ์ หรือประเมินสภาพการณ์การแข่งขันกีฬาความสามารถที่นักกีฬามีอยู่ไม่สมดุลกัน

Spielberger (1972) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกที่ตอบสนองต่อการกระตุ้นทางสรีรวิทยา นักกีฬาเกิดความวิตกกังวลก่อน ขณะและหลังการแข่งขันด้วยความรู้สึกที่เก็บกด ไม่สบายใจ ความรู้สึกกังวลใจในขณะที่ร่างกายได้รับแรงกดดันสูง

Lazarus (2000) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกหวาดกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นแต่ไม่ทราบสาเหตุที่แน่นอน

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นความกลัว เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าในเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น คิดว่าตนเองจะผิดหวัง กดดันตัวเองทำให้รู้สึกไม่สบายใจ เกิดความตึงเครียด ซึ่งระดับความวิตกกังวลจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีตของนักกีฬา นักกีฬาจะต้องเรียนรู้และควบคุมความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

ประเภทของความวิตกกังวล

Lavitt (1967) and Spielberger (1972) ได้ศึกษาระดับความวิตกกังวลของกลุ่มนักกีฬาชนิดต่างๆ โดยแบ่งลักษณะความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความวิตกกังวลตามลักษณะเฉพาะตัว (trait anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เป็นลักษณะที่ค่อนข้างคงที่และไม่ปรากฏออกมาในลักษณะของพฤติกรรมโดยตรง แต่จะเป็นตัวเสริมหรือประกอบของความวิตกกังวลตามสถานการณ์

2. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (state anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในเวลาเฉพาะหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะกระทำให้เกิดความไม่พอใจ หรือเกิดอันตรายมากระตุ้นและแสดงพฤติกรรมโต้ตอบที่สามารถสังเกตเห็นได้ ในระยะเวลาที่ถูกกระตุ้นนั้นเป็นภาวะที่บุคคลรู้สึกถึงเครียด หวาดหวั่น กระวนกระวาย การทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติตื่นตัว

ลักษณะความวิตกกังวลทางการกีฬา

อุดม (2526) กล่าวว่า อาการความวิตกกังวลมีความแตกต่างกันไปและสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งอาการทางร่างกายและทางจิตใจ ผู้ฝึกสอนกีฬาควรทราบว่านักกีฬาของตนเองมีความวิตกกังวลเกิดขึ้นหรือไม่ เพื่อให้การช่วยเหลือหรือส่งเสริมให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการแข่งขันกีฬา ทั้งนี้ ลักษณะทางร่างกายและทางจิตใจที่เกิดขึ้นจากความวิตกกังวลมีดังนี้คือ

1. ลักษณะอาการทางร่างกาย (somatic symptoms) ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงของระบบต่างๆ ภายในร่างกายดังต่อไปนี้

1.1 อาการทางระบบกล้ามเนื้อกระดูก (muscular skeletal) ได้แก่ เจ็บปวดกล้ามเนื้อกล้ามเนื้อกระดูก ขบเขี้ยวฟัน เสียงสั่นเครือ และกล้ามเนื้อเกร็ง (spasm)

1.2 อาการทางระบบประสาทรับความรู้สึก (sensory) ได้แก่ หูอื้อ ตาพร่า หนาวๆ ร้อนๆ อ่อนเพลีย คั่นตามเนื้อตัว และหน้าแดง

1.3 อาการทางระบบหัวใจและหลอดเลือด(cadiovascular) ได้แก่ หัวใจเต้นเร็ว (tachycardia) หัวใจสั่น (palpitation) เจ็บหน้าอก รู้สึกเหมือนจะเป็นลม และหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

1.4 อาการทางระบบหายใจ (respiratory) ได้แก่ รู้สึกจุกแน่นหน้าอก ถอนหายใจ และหายใจขัด

1.5 อาการทางเดินอาหาร (gastrointestinal) ได้แก่ ฝืดคอ กลืนอาหารลำบาก ท้องอืด เจ็บในท้อง ปั่นป่วนในกระเพาะอาหาร คลื่นไส้ อาเจียน ท้องผูก และน้ำหนักลด

1.6 อาการทางระบบสืบพันธุ์และระบบขับถ่าย (genitourinary) ปัสสาวะกะปริดกะปรอย ปวดปัสสาวะบ่อย ไม่สามารถกลั้นไว้ได้ ประจำเดือนมาไม่ปกติ และสูญเสียความรู้สึกทางเพศ

1.7 อาการทางระบบประสาทอัตโนมัติ (autonomic) ได้แก่ ปากแห้ง คอแห้ง หนาวๆ ร้อนๆ หน้าซีด มึนงง และปวดศีรษะ

2. ลักษณะทางจิตใจ (cognitive symptoms) ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงของระบบการรับรู้และความคิดต่างๆ ดังต่อไปนี้

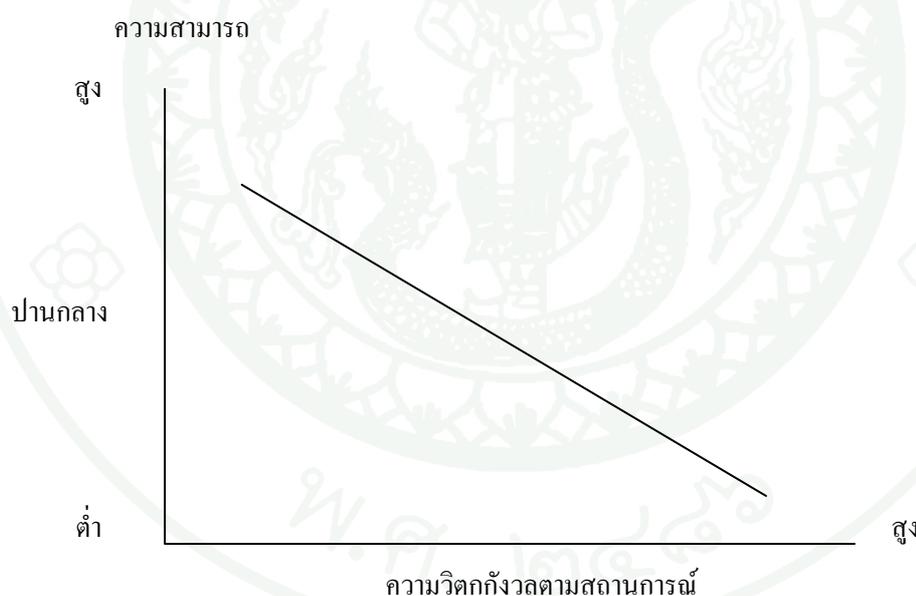
2.1 ความผิดปกติทางการรับรู้และการสัมผัส ได้แก่ ตาพร่ามัว เกิดภาพซ้อน หาดูชัดของสายตาไม่ได้ เกิดภาพหลอน และระมัดระวังมากเกินไป

2.2 ความผิดปกติทางความคิด (thinking difficulty) ได้แก่ เกิดอาการสับสน ไม่อาจระลึกถึงสิ่งที่สำคัญได้ ไม่สามารถควบคุมความคิดได้ ไม่มีสมาธิ คลุ้มคลั่ง ขาดต่อการเข้าใจในเหตุผล สูญเสียเป้าหมายและการคิดในมุมกว้าง

2.3 ความผิดปกติทางมโนทัศน์ (conceptual) ได้แก่ อาการเพี้ยนทางจิต กลัวว่าจะสูญเสียการควบคุม กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุ หรือความตาย กลัวจิตฟั่นเฟือน และมีความหลงใหลใฝ่ฝัน

สภาพความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา

ความวิตกกังวลมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดการแข่งขันทั้งก่อน ขณะและหลังการแข่งขัน จากการศึกษาของ Klavora (1978) พบว่านักกีฬามีความวิตกกังวลตามสถานการณ์สูงก่อนการแข่งขันกีฬา 1 สัปดาห์ และอีก 30 นาที ก่อนลงแข่งขัน โดยนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลตามลักษณะเฉพาะตัวสูงก็จะมีความวิตกกังวลตามสถานการณ์สูงตามไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามความวิตกกังวลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามผลการเล่นและการประเมินจากการเผชิญสถานการณ์นั้นๆ ตามปกติ ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนลงแข่งขันจะสูงกว่าขณะฝึกซ้อม นอกจากนี้ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากความคิดจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเล่นกีฬาในลักษณะเส้นตรง กล่าวคือ เมื่อมีแรงกระตุ้นเพิ่มมากขึ้น ความสามารถในการเล่นจะค่อยๆ เพิ่มขึ้น เพราะนักกีฬาจะเล่นอย่างระมัดระวัง แต่หากมีความกดดันมากจนเปลี่ยนแรงกระตุ้นเป็นความวิตกกังวล จะทำให้ความสามารถในการเล่นลดลง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลตามสถานการณ์และความสามารถ

ที่มา: สมบัติ และสมหญิง (2542)

สาเหตุของความวิตกกังวลทางการกีฬา

สมบัติ และสมหญิง (2542) กล่าวถึงสาเหตุความวิตกกังวลทางการกีฬาไว้ดังนี้

1. การขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ความจริงแล้วสถานการณ์การแข่งขันอาจไม่ได้ก่อให้เกิดความวิตกกังวล แต่การคิดว่าตนเองจะแสดงความสามารถต่ำได้รับความพ่ายแพ้ต่างหากที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล การคิดในทางที่ไม่ดีเกี่ยวกับความสามารถของตนเองนี้จะบิดเบือนสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่
2. การเชื่อในความวิตกกังวล และคิดว่าตนเองต้องมีความวิตกกังวล เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง นักกีฬาบางคนรู้สึกว่าการแข่งขันไม่กระตือรือร้น และพร้อมที่จะแข่งขัน จนกว่าจะรู้สึกถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ความสามารถที่แสดงออกในการแข่งขันที่ผ่านมามีค่าต่ำกว่ามาตรฐานของตัวเอง มีความรู้สึกกังวลว่าเหตุการณ์ทำนองนี้จะเกิดขึ้นในการแข่งขันครั้งต่อไป ถ้านักกีฬาย้อนกลับไปคิดถึงความผิดหวังที่เกิดขึ้นครั้งที่แล้ว และรู้สึกกังวลเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นอีกก็จะทำให้นักกีฬาผู้นั้นมีความวิตกกังวลมากขึ้น
4. การเชื่อว่าคุณค่าของตัวเองขึ้นอยู่กับการแข่งขัน ความคิดนี้จะก่อให้เกิดความวิตกกังวลอย่างสูง ความสำคัญของสถานการณ์การแข่งขันอาจบั่นทอนหรือทำลายการยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น ดังนั้นในการแข่งขันที่มีความสำคัญ เช่น การแข่งขันเพื่อประเทศชาติ นักกีฬาจะมีความวิตกกังวลสูงทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้การแสดงความสามารถต่ำไปกว่าที่คาดหวัง
5. ความพร้อมของร่างกายของนักกีฬา เช่น มีสมรรถภาพร่างกายต่ำ ไม่สมบูรณ์ อ่อนแอ มีการบาดเจ็บที่รักษาไม่หายเป็นการบาดเจ็บเรื้อรังซึ่งมีผลต่อการเล่นกีฬา
6. สภาพสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาเกิดความวิตกกังวล เช่น คนดูในสนาม สภาพของสนามดีเกินไป หรือไม่มีความปลอดภัยในการเล่น หรืออุปกรณ์การแข่งขันไม่คุ้นเคยในการแข่งขัน

ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลทางการกีฬา

ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลทางการกีฬา (สี่บสาย, 2541) มีดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง (perceived ability) การรับรู้ตนเองว่าประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวจากคู่แข่งหรือการเล่นกีฬามีผลต่อความเชื่อมั่น สร้างพื้นฐานที่ดีทางอารมณ์และความภูมิใจของตนเอง ซึ่งมีผลต่อความเครียดในระดับที่แตกต่างกัน การรับรู้ถึงความสามารถตนเองเกิดได้ทั้งจากการประเมินจากคนอื่น ๆ หรือคนรอบข้าง และการรับรู้ถึงความสามารถจริงทั้งก่อนแข่งขัน ขณะแข่งขันและหลังจากการแข่งขัน

2. การคาดหวังความสำเร็จสูง (expectancy of success) และการกลัวที่จะเล่นได้ไม่ดี การเป็นผู้ที่ตั้งความหวัง การเล่นและการแข่งขันไว้สูง หวังความเป็นเลิศจากการแข่งขันกีฬา และกลัวแพ้ หรือเกรงที่จะเล่นได้ไม่ดีเท่าที่คาดไว้ หรือไม่สำเร็จเท่าที่ตัวเองตั้งใจไว้ หรือคนรอบข้างตั้งใจไว้ ทำให้เกิดความวิตกกังวลได้

3. การคาดว่าจะได้รับการประเมินที่ไม่ดีจากคนรอบข้าง (expectancy of negative evaluation) เช่น จากโค้ช เพื่อนร่วมทีม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง คู่ครอง และสื่อมวลชน ซึ่งความหมายมากกว่าคนหรือกลุ่มอื่นจะติเตียน หรือวิจารณ์ไปในทางที่ไม่ดี และหากเป็นเด็กมักกลัวผู้ใหญ่จะลงโทษ หรือผู้ใหญ่ไม่รักหากเล่นได้ไม่ดี

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา ของ ปราณี (2542) ได้แบ่งความวิตกกังวลทางการกีฬาออกเป็น 3 ช่วงเวลา ประกอบด้วย

1. ความวิตกกังวลก่อนการแข่งขัน (pre competition anxiety) ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

1.1 ความรู้สึกกลัวแพ้ หรือแพ้ไม่ได้ เพราะเกรงว่าต้องยอมรับว่าตัวเองไม่เก่ง กลัวอวยหากแพ้หรือกลัวโค้ชต่อว่า ติเตียน รวมทั้งเกรงว่าสังคมรอบข้างและสื่อมวลชนจะวิจารณ์ไปในทางที่ไม่ดีหากเล่นแพ้ และที่สำคัญที่สุดคือกลัวสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองและความสามารถที่มี

1.2 การหวังผลว่าต้องชนะแน่นอน การหวังผลเป็นเลิศจากความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองหรือการถูกคาดหวังผลเลิศจากโค้ช เพื่อนร่วมทีม พ่อแม่ ผู้ปกครองและสื่อมวลชนจะทำให้เกิดความกดดันต่อเนื่องไปจนถึงความรู้สึกวิตกกังวลก่อนการแข่งขันกลัวว่าผลการแข่งขันจะไม่เป็นไปตามคาดหวังทั้งของตนเองและคนรอบข้าง

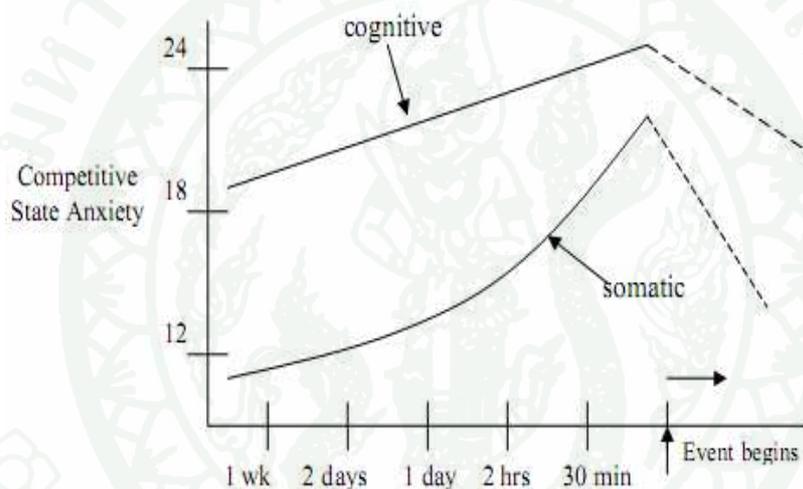
1.3 กลัวผลที่เป็นลบ (negative outcome certainly) เมื่อผลการแข่งขันออกมาไม่ดีก็เท่ากับว่าต้องยอมรับผลนั้นเป็นตัวชี้ชัดถึงความพ่ายแพ้ เป็นจริงที่ยอมรับไม่ได้ว่าคนล้มเหลวซึ่งเท่ากับว่าถูกบังคับให้ยอมรับว่าตนด้อยความสามารถ

อาการที่แสดงถึงความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันก็พวนั้นอาจสังเกตเห็นได้หรือถูกเก็บกดไว้ไม่แสดงอาการ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อมีความเครียดกับการแข่งขันมักแสดงอาการได้ ทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา เช่น ท้องปั่นป่วน ปวดปัสสาวะ เหงื่อออกมาก สั่นตัวร่างกาย หาว หายใจติดขัดหวหะ และมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เช่น ฉุนเฉียว หงุดหงิดง่าย รวมทั้งพฤติกรรมเปลี่ยน เช่น เดินไป-มา ไร้ความหมาย พุดมากผิดปกติ เป็นต้น

2. ความวิตกกังวลระหว่างการแข่งขัน (competition anxiety) นักกีฬามีความวิตกกังวลในการแข่งขันต่างกัน โดยนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลในขณะแข่งขันสูงมักจะประเมิณการแข่งขันเป็นสถานการณ์ที่น่ากลัว มีความกดดันและมีความวิตกกังวลสูงกว่าบ่อยกว่านักกีฬาที่มีความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยในการแข่งขันต่ำ

3. ความวิตกกังวลหลังการแข่งขัน (post competition anxiety) จากการศึกษาพบว่านักกีฬาทั้งหญิงและชายมีความวิตกกังวลหลังการแข่งขันทั้งสิ้น นักกีฬาที่ชนะมักมีความวิตกกังวลหลังการแข่งขันน้อยกว่าที่แพ้ โดยนักกีฬาที่พ่ายแพ้กลัวว่าจะได้รับการตอบสนองหรือคำวิจารณ์ที่ไม่ดีจากคนรอบข้าง นักกีฬาบางคนอาจตอบสนองความวิตกกังวลหลังการแข่งขันในลักษณะที่แตกต่างกันได้ แม้ไม่ปรากฏความวิตกกังวลหลังการแข่งขันเลย เช่น จากการสัมภาษณ์ จอย ซีลิก (Joy Selig) แชมป์เปียนกีฬายิมนาสติก ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ โอเรกอน ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ให้สัมภาษณ์ว่า เธอไม่มีความวิตกกังวลหรือแสดงความวิตกกังวลก่อนการแข่งขัน แต่หลังแข่งขันเกิดความเครียดและนอนไม่หลับประมาณ 2-3 คืน เพราะยังเห็นภาพ ได้ยินเสียงการแข่งขันรับรู้ความรู้สึกเรื้อรังของกล้ามเนื้อ รับรู้ถึงความวิตกกังวลในขณะแข่งขันแต่ละอุปกรณ์ ซึ่งอาการนี้เรียกว่า delayed anxiety โดยปกตินักกีฬาที่แพ้หรือรับรู้ว่าจะล้มเหลวมักมีความวิตกกังวลหลังการแข่งขันมากกว่านักกีฬาที่ชนะ

จากการศึกษาของ Wiggins (1998) พบว่า ความวิตกกังวลทางจิตใจก่อนการแข่งขันจะเริ่มมีระดับสูงขึ้น และจะยังคงสูงขึ้นเรื่อยๆ และจะมีความคงที่เมื่อเข้าสู่การแข่งขัน ในทางตรงกันข้าม ความวิตกกังวลทางร่างกายก่อนการแข่งขันจะยังคงต่ำ จนกระทั่งก่อนการแข่งขันเริ่มขึ้นประมาณ 24 ชั่วโมง ความวิตกกังวลจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนถึงช่วงเข้าสู่การแข่งขัน และเมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้น ความวิตกกังวลทางร่างกายจะลดลงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ความวิตกกังวลทางจิตใจจะผันผวนอยู่ตลอดการแข่งขัน ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับความน่าจะเป็นของผลการแข่งขันว่าจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนการแข่งขันและช่วงเวลาการแข่งขัน สามารถแสดงได้ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 การเปลี่ยนแปลงความวิตกกังวลก่อนการแข่งขัน

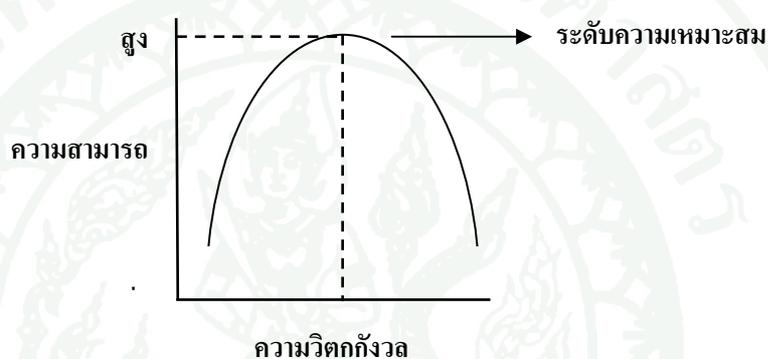
ที่มา: Marten *et al.* (1990)

ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลทางการกีฬา

ความวิตกกังวลและความสามารถทางการกีฬานักกีฬามีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีอักษรยูคว่ำ (Inverted – U Theory)

หลักทฤษฎีอักษรยูคว่ำกล่าวว่า ถ้ามีระดับความวิตกกังวลต่ำหรือสูงเกินไปจะทำให้มีความสามารถต่ำแต่ถ้ามีความวิตกกังวลเหมาะสมจะทำให้มีความสามารถสูง ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปและใช้อธิบายได้ในการเล่นกีฬาเกือบทุกประเภท ดังนั้นก่อนหรือขณะแข่งขันนักกีฬาจะต้องควบคุมตัวเองให้มีสภาวะความวิตกกังวลอยู่ในระดับที่เหมาะสมจึงจะทำให้แสดงความสามารถที่ออกมาสูง ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ทฤษฎีอักษรยูคว่ำ

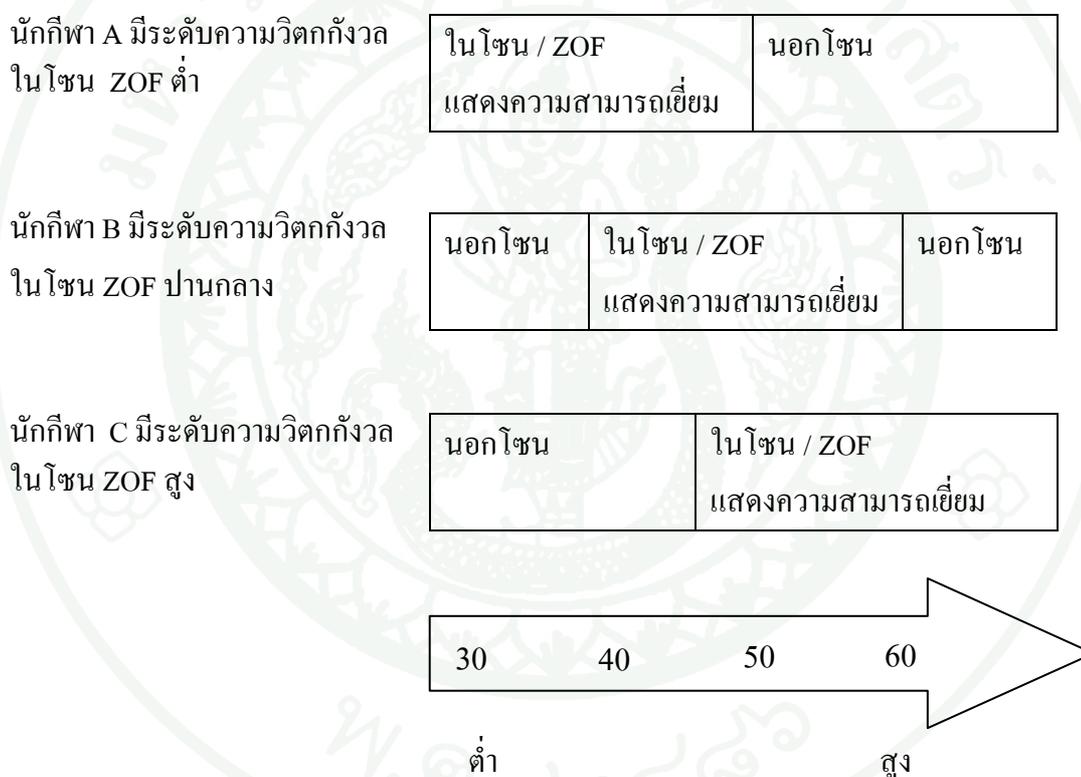
ที่มา: สืบสาย (2541)

ทฤษฎีฮานิน โชนของพลังงานที่เหมาะสม (Zone of Optimal Functioning)

Hanin นักจิตวิทยาชาวรัสเซียได้ขยายความคิดต่อจากทฤษฎีอักษรยูคว่ำ โดยขยายความให้ทางเลือกใหม่เกี่ยวกับการแสดงความสามารถเชิงกีฬา กับระดับความวิตกกังวลหรือสิ่งเร้า โดยเรียกสิ่งนี้ว่า “โชนของความเหมาะสม” (zone of optimal functioning) เป็นการอธิบายว่านักกีฬาชั้นเยี่ยมแต่ละคนมีระดับความวิตกกังวลในโชนที่เหมาะสมไม่เท่าเทียมกันในการแสดงความสามารถสูงสุด และถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลออกนอกโชน ก็จะแสดงความสามารถต่ำกว่าปกติ (สืบสาย, 2541) (ดังภาพที่ 4) ซึ่งทฤษฎีนี้มีความแตกต่างกับทฤษฎีอักษรยูคว่ำอยู่ 2 ประการ (สมบัติ และสมหญิง, 2542) คือ

1. ระดับความเหมาะสมของความวิตกกังวล ไม่จำเป็นต้องตกอยู่ในตรงกลางเสมอไป แต่สามารถเลื่อนได้ตามความเหมาะสมของนักกีฬาแต่ละคน หมายความว่านักกีฬาบางคนอาจมีระดับความวิตกกังวลที่เหมาะสมอยู่ในโซนต่ำ บางคนอาจมีระดับความวิตกกังวลอยู่ในโซนกลาง หรือโซนสูงก็ได้ ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรช่วยนักกีฬาค้นหาจุดหรือโซนที่เหมาะสม

2. ระดับความวิตกกังวลไม่ได้เป็นจุดแต่เป็นทางยาว ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรช่วยนักกีฬาค้นหาโซนที่มีความเหมาะสมจะได้พัฒนาศักยภาพสูงสุดของนักกีฬาเท่าที่จะพึงกระทำได้

ภาพที่ 4 โซนของความเหมาะสม

ที่มา: สืบสาย (2541)

สมบัติ และสมหญิง (2542) ได้อธิบายว่า การที่นักกีฬาจะแสดงความสามารถได้ดีเยี่ยมสูงสุด น่าจะมีความวิตกกังวลหรือแรงเร้าใจในเขตแสดงความสามารถสูงสุด (peak performance for high achievers) ซึ่งนักกีฬาหรือผู้แสดงความสามารถจะต้องมีสภาพการไหลลื่นอย่างมีคุณภาพ (flow State) ซึ่งการอธิบายเช่นนี้มีความสอดคล้องกับขั้นการแสดงความสามารถสูงสุด ซึ่งเป็นความต้องการสูงสุดของมนุษย์

ทฤษฎีความวิตกกังวลหลายมิติของมาร์เตนส์ (Martens' Multidimensional Anxiety Theory)

ทฤษฎีความวิตกกังวลหลายมิติเป็นทฤษฎีของ Martens Rainers โดยมีหลักที่ว่าความวิตกกังวลโดยธรรมชาติแล้วมีหลายมิติ โดยประกอบด้วย ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย โดยความวิตกกังวลทางจิตใจจะมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถทางการกีฬาแบบเส้นตรงเชิงลบ กล่าวคือ เมื่อมีความวิตกกังวลทางด้านจิตใจมากขึ้นความสามารถทางการกีฬาจะลดลง และเมื่อมีความวิตกกังวลทางร่างกายมากขึ้นความสามารถทางการกีฬาจะเพิ่มขึ้นตาม แต่ถ้ามีมากเกินไปก็จะทำให้ความสามารถทางการกีฬาตกลงเช่นกัน

ระดับของความวิตกกังวล

สมบัติ และสมหญิง (2542) ได้อธิบายถึงความวิตกกังวลไว้ว่าความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลในแต่ละครั้ง ซึ่งในแต่ละบุคคลจะมีความรุนแรงไม่เท่ากัน ความรุนแรงจะมากจะน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับบุคคลรับรู้ต่อสิ่งที่มาคุกคามว่าเป็นอันตรายมากน้อยเพียงใด ซึ่งสิ่งที่คุกคามนั้นอาจจะจริงหรือเป็นเพียงความคิดของบุคคลเองก็ได้ ความวิตกกังวลที่เป็นปกติมีระดับการแสดงออกที่สัมพันธ์กับสาเหตุและจะไม่คงอยู่ตลอดเวลา ส่วนความวิตกกังวลที่ไม่เป็นปกติมีระดับการแสดงออกที่ไม่สัมพันธ์กับสาเหตุและยังอยู่ตลอดเวลา โดยมีการแบ่งระดับความวิตกกังวลไว้ 4 ระดับ ดังนี้คือ

1. ความวิตกกังวลระดับต่ำ (mild anxiety + 1) บุคคลที่มีลักษณะต้นตัวดี กระตือรือร้น สามารถสังเกตการณ์สิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้ดี เรียนรู้ได้ มีความคิดริเริ่ม สามารถมองเห็นความเกี่ยวเนื่องของเหตุการณ์และอธิบายเรื่องราวต่างๆ ให้คนอื่นทราบได้อย่างชัดเจน

2. ความวิตกกังวลระดับกลาง (moderate anxiety + 2) บุคคลรับรู้สิ่งต่างๆ ได้น้อยลง สนใจตื่นตัว มีสมาธิต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ การรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อม ความสามารถในการมองเห็นสถานการณ์และการแปลความหมายต่างๆ น้อยลงและจำกัด มีความรู้สึกทำทนายต้องการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ได้มีความตื่นกลัวมากขึ้น แต่ยังรับรู้เข้าใจความเกี่ยวเนื่องของเหตุการณ์อยู่

3. ความวิตกกังวลระดับสูง (severe anxiety +3) เป็นภาวะความวิตกกังวลในระดับรุนแรง ทำให้บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้มีการรับรู้ลดลง เลือกลงใจสิ่งกระตุ้น มีพลังมากขึ้น กระสับกระส่าย ลุกลุกกลน แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้น้อย ไม่รับรู้และไม่เข้าใจเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง บางครั้งมีอาการทางร่างกาย เช่น เบื่ออาหาร ความดันโลหิตสูง ปวดท้อง เป็นต้น เริ่มมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความผิดปกติทางจิตใจ เช่น ซึมเศร้า แยกตัว

4. ความวิตกกังวลระดับรุนแรง (panic anxiety + 4) เป็นระดับความรุนแรงที่สุด บุคคลในภาวะนี้จะไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ระบบการทำงานของร่างกายเพิ่มขึ้น มีความอดทนต่อสิ่งกระตุ้นต่างๆ ได้น้อยลง ไม่สามารถรับรู้สิ่งใหม่ๆ ได้ หรือถ้ารับรู้ก็ผิดพลาด ความคิดเป็นเหตุเป็นผลน้อยลง แก้ปัญหาไม่ได้ มีความรู้สึกโกรธ ขาดที่พึ่ง เศร้าหดหู่ หมดอาลัยตายอยากในชีวิตแยกตัวเอง พุดเสียงดังเร็วไม่ปะติดปะต่อเป็นประโยค หน้ามืดวิงเวียน

การประเมินความวิตกกังวลทางการศึกษา

พิชิต (2534) กล่าวว่า การประเมินความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นนั้นมีวิธีการประเมินหลายอย่างหลายประเภทด้วยกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การประเมินทางกายภาพ การประเมินลักษณะนี้ต้องใช้เครื่องมือต่างๆ มาช่วย เช่น เครื่องมือวัดอัตราการเต้นของหัวใจ (electrocardiogram) เครื่องวัดอัตราการหายใจ (respiration pneumogram) เครื่องมือวัดความตึงของกล้ามเนื้อ (electromyogram) เป็นต้น โดยดูจากการเปลี่ยนแปลงที่แสดงออกทางร่างกาย เช่น อัตราการเต้นของหัวใจ การหายใจ ความดันโลหิต การขยายของรูม่านตา การมีเหงื่อออก ความตึงตัวของกล้ามเนื้อ การหลั่งของน้ำลาย การเกร็งของผิวหนัง การตรวจคลื่นสมอง ซึ่งต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญทางการตรวจและการแปลผล

2. การสังเกตอาการต่างๆ ของนักกีฬา เป็นวิธีการที่ค่อนข้างจะเหมาะสมสำหรับการวัดความวิตกกังวลในนักกีฬา การสังเกตนี้จะสามารถบอกได้ว่านักกีฬามีความวิตกกังวลมากน้อยอย่างไรได้อย่างคร่าวๆ แต่ไม่สามารถเจาะลึกลงไปอย่างละเอียดได้มาก ซึ่งการสังเกตสามารถที่จะสังเกตได้ทั้งอาการทางกาย อาการทางใจ และการแสดงออกทางพฤติกรรม

3. การประเมินความวิตกกังวลโดยใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการหนึ่งที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก แบบสอบถามที่ใช้กันมากในปัจจุบัน คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย (sport competition anxiety test: SCAT) และแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (competition sport anxiety inventory – 2: CSAI-2) โดยแบบสอบถามทั้งสองนี้ถูกสร้างโดย Martens Rainers นักจิตวิทยาการกีฬา ซึ่งต่อมาได้มีการปรับปรุงแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (competition sport anxiety inventory – 2: CSAI-2) เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ฉบับปรับปรุง (revised competitive state anxiety inventory – 2: CSAI- 2R) และนอกจากนั้นยังมีแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง (modified revised competitive state anxiety inventory -2: MCSAI- 2R)

Martens *et al.* (1990) ได้พัฒนาแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (competitive state anxiety inventory: CSAI) ซึ่งเดิมเป็นแบบมิติเดียว (unidimensional) ได้พัฒนาเป็นแบบหลายมิติ (multidimensional) โดยแบ่งออกเป็นมิติของความวิตกกังวลและมิติของความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งใช้ชื่อแบบสอบถามว่าแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 27 ข้อ มี 4 ระดับคะแนน คือระดับคะแนน 1 หมายถึง ไม่เลย ระดับคะแนน 2 หมายถึง เป็นบ้าง ระดับคะแนน 3 หมายถึง ปานกลาง และระดับคะแนน 4 หมายถึง มาก โดยแบ่งเป็นความวิตกกังวลทางจิตใจ 9 ข้อ ความวิตกกังวลทางร่างกาย 9 ข้อ และความเชื่อมั่นในตนเอง 9 ข้อ ซึ่งต่อมา Cox *et al.* (2003) ได้ทำการปรับปรุงแบบสอบถามดังกล่าวอีกครั้ง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันจึงทำให้เหลือข้อคำถามเพียง 17 ข้อ และเปลี่ยนชื่อเป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ฉบับปรับปรุง (revised competitive state anxiety inventory – 2: CSAI-2R) แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ฉบับปรับปรุง เป็นการประเมินความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มหรือระดับความมากน้อยของความวิตกกังวลเพียงอย่างเดียวซึ่งอาจยังไม่เพียงพอต่อการอธิบายความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด ดังนั้น Jones *et al.* (1995) จึงได้พัฒนาแบบสอบถามด้วยการเพิ่มความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางซึ่งประกอบด้วย ความวิตกกังวลที่ส่งผลดีต่อความสามารถทางการกีฬา และความวิตกกังวลที่ส่งผลเสียต่อความสามารถทางการกีฬา

ความวิตกกังวลในลักษณะของทิศทางเป็นการรับรู้สภาพทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีผลต่อความสามารถทางการกีฬาอย่างไร โดยเรียกแบบสอบถามนี้ว่าแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง (modified revised competitive state anxiety inventory – 2: MCSAI-2R) ซึ่งแบ่งออกเป็นความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง เช่นเดียวกับแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ โดยมีลักษณะข้อคำถามเหมือนกันแต่แตกต่างกันที่มีการเพิ่มประเด็นความวิตกกังวลในลักษณะของทิศทาง โดยมี 7 ระดับคะแนน คือ -3 ถึง +3 คะแนน -3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางไม่ดี และคะแนน +3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี (สุพัชรินทร์, 2553)

ความหมายของคนพิการ

องค์การสหประชาชาติได้ให้ความหมายของ “คนพิการ” ว่าเป็นบุคคลที่มีความพิการตลอดไป และพิสูจน์ได้ชัดเจน จะพิการในลักษณะใดก็ตาม ทำให้ไม่สามารถทำงานได้ หรือสูญเสียความสามารถในการทำงาน ซึ่ง ตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ให้ความหมาย “คนพิการ” ว่า หมายถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สมอง และจิตใจ อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างคนปกติ ได้แก่ คนพิการทางร่างกายและสุขภาพ คนตาบอดหูหนวก คนปัญญาอ่อน เป็นต้น (กรมประชาสงเคราะห์, 2542) นอกจากนี้ สิริธร (2548) กล่าวว่า ความพิการหมายถึง ความบกพร่อง หรือการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย และ (หรือ) จิตใจ ทำให้มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ การสื่อความหมาย (การพูด ฟัง อ่าน เขียน) การทำกิจวัตรประจำวัน การประกอบอาชีพ การสร้างสัมพันธภาพกับตนในสังคม ซึ่งคนหนึ่งอาจจะมี ความบกพร่องและมีขีด จำกัดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้

ทั้งนี้ องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับคนพิการ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประการคือ

1. ความบกพร่อง (impairment) คือ ความสูญเสียหรือความผิดปกติทางจิตใจ ทางร่างกาย หรือโครงสร้างทางสรีรวิทยา หรือการทำงานของอวัยวะต่างๆ

2. ความพิการ (disability) คือ ข้อจำกัดหรือการขาดความสามารถ อันเป็นผลมาจากความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ ที่จะปฏิบัติกิจกรรมประจำวันต่างๆ ในลักษณะที่ทำหรือในระดับที่ถือว่าเป็นปกติสำหรับคนทั่วไป

3. ความเสียเปรียบ (handicap) โอกาสของบุคคลใดๆ อันเป็นผลมาจากความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจหรือความพิการอันเป็นข้อจำกัดหรือขีดขวางบุคคลนั้นๆ ทำให้ไม่สามารถกระทำสิ่งที่เป็นปกติหรือธรรมดา ตามอายุ เพศ สภาพแวดล้อมของสังคม และวัฒนธรรมของบุคคลนั้นได้ ทำให้ถูกจำกัดโอกาสที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในชุมชนอย่างเต็มที่และเสมอภาคกับบุคคลอื่นๆ

จากความหมายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า คนพิการ หมายถึง บุคคลที่ขาดอวัยวะที่สำคัญของร่างกายอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง หรือมีความผิดปกติทางสติปัญญาหรือจิตใจจนไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมประจำวันได้อย่างบุคคลปกติ

ประเภทของความพิการ

กระทรวงสาธารณสุข ได้ออกกฎกระทรวง พ.ศ. 2537 ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 โดยแบ่งประเภทความพิการออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้คือ

1. ความพิการทางการมองเห็น คือ ความบกพร่อง หรือการสูญเสียการมองเห็น ได้แก่

1.1 ตาบอด คือ คนที่สูญเสียการมองเห็น ประกอบด้วย คนตาบอดที่มองไม่เห็นและคนที่มองเห็นบ้างแต่ไม่มากนัก ซึ่งไม่สามารถใช้สายตาได้แม้ว่าจะได้รับการปรับสภาพหรือรักษาแก้ไขแล้ว

1.2 เห็นเลือนลาง จะสามารถมองเห็นในระยะใกล้ๆ เด็กที่มีการมองเห็นบกพร่องไม่สามารถรับรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวได้ด้วยอวัยวะรับสัมผัสอื่นๆ เช่น ได้ยินเสียงใช้กายสัมผัสรับรู้ริยาบการทรงตัว และการเคลื่อนไหว รู้กลิ่น รู้รส จึงสามารถเรียนรู้ได้ หากได้รับโอกาสเด็กที่สูญเสียการมองเห็นสามารถเรียนหนังสือได้โดยใช้อักษรเบรลล์ ซึ่งเป็นตัวอักษรที่คิดขึ้นสำหรับคนตาบอดเป็นตัวนูนเวลาอ่านจะใช้มือสัมผัสตามตัวอักษรที่เจาะลงบนกระดาษนั้น

2. ความพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย คือ คนที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางการพูด การได้ยิน การสื่อความหมายกับผู้อื่น ได้แก่

2.1 คนที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา ประกอบด้วย

2.1.1 คนที่มีความบกพร่องทางการพูด หมายถึง คนที่มีความบกพร่องในการออกเสียงพูดเนื่องจากอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงพูดบกพร่องหรือผิดปกติ เช่น ปากแหว่งเพดานโหว่ รวมทั้งเด็กพูดไม่ชัดและติดอ่าง

2.1.2 คนที่มีความบกพร่องทางภาษา หมายถึง คนที่มีปัญหาในการเข้าใจภาษา และแสดงออกทางภาษา เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน และสัญลักษณ์อื่นๆ

2.2 คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบด้วย

2.2.1 คนหูหนวก หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถได้ยินเสียงไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม

2.2.2 คนหูตึง หมายถึง คนที่พอจะได้ยินเสียงบ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังได้ เช่น "เด็กหูหนวก" เรียนรู้ภาษา โดยการให้การมองดูท่าทางสีหน้าของคนอื่น และการแสดงออกของตัวเอง จึงเรียนหนังสือและสื่อความหมายด้วยภาษามือ เป็นการใช้นิ้วบอกความหมายแทนภาษา และใช้การสะกดคำด้วยนิ้วมือ ประกอบการอ่านปากด้วย

ระดับความพิการของหู แบ่งออกได้เป็น 6 ระดับ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยการได้ยินที่ระดับความถี่ 500 – 2,000 Hz โดยเริ่มตั้งแต่ระดับหูปกติจนถึงระดับหูหนวก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับความถี่ที่ได้ยินและปริมาณความพิการ

อันดับที่	มากกว่า	ไม่มากกว่า	ปริมาณความพิการ	ความสามารถในการเข้าใจคำพูด
1	-	27dB	-	ปกติ
2	27dB	40dB	หูตึงน้อย	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ
3	40dB	55dB	หูตึงปานกลาง	พูดเสียงธรรมดาไม่ได้ยิน
4	55dB	70dB	หูตึงมาก	พูดดังเต็มที่แล้วยังไม่ได้ยิน
5	70dB	93dB	หูตึงอย่างรุนแรง	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงจะได้ยิน
6	93dB	-	หูหนวก	ใช้เครื่องขยายเสียงแล้วยังไม่เข้าใจ

ที่มา: สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย (2553)

1. ความพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว คือ คนที่มีความผิดปกติ บกพร่อง หรือสูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าคนปกติ เช่น เด็กที่มีแขนขาเป็นอัมพาต เป็นโรคเกี่ยวกับกล้ามเนื้อ - กระดูก เช่น เท้าปุก เข่าติด เอวคด เด็กสมองพิการ หรือโพลิโอ ซึ่งทำให้กล้ามเนื้อลีบ อวัยวะผิดปกติ อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งขาดหายไป เด็กสมองพิการไม่ใช่เด็กปัญญาอ่อน แต่คือเด็กที่มีปัญหาด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย และการทรงตัวที่เกิดจากความผิดปกติของสมองเฉพาะส่วนที่ควบคุมการเคลื่อนไหว ซึ่งอาจเป็นทั้งตัวทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของแขนขาและร่างกายได้ อาจมีอาการเกร็งหรือตัวอ่อนไม่มีแรง บางคนเป็นเพียงเล็กน้อยหรือเพียงบางส่วน เช่น เป็นเฉพาะแขนขาข้างเดียวหรือสองข้าง เด็กที่ป่วยด้วยโรคทางสมองพิการ (cerebral palsy) บางคนอาจมีความพิการอื่นร่วมด้วย ซึ่งจัดเป็นความพิการซ้ำซ้อน เช่น ปัญญาอ่อน พิการทางตาหรือหู ก็ได้

2. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม คือ พฤติกรรมที่แตกต่างไปจากปกติอย่างมากและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เป็นแล้วไม่หายอย่างรวดเร็ว พฤติกรรมนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็ก เช่น ก้าวร้าวอย่างรุนแรง ทำร้ายตนเองและผู้อื่น มีความวิตกกังวลมากเกินไป ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่สนใจสิ่งต่างๆ รอบข้าง ไม่ได้ตอบด้วย กล้าๆ เหม่อลอยและชอบเล่นคนเดียวหรือบางคนอาจขาดสมาธิ อยู่ไม่สุข วุ่นวายอยู่ตลอดเวลา

3. ความพิการทางสติปัญญา ประกอบด้วย

3.1 เด็กเรียนช้า หมายถึง เด็กที่มีปัญหาในการเรียน เรียนช้า หรือรับรู้ได้ช้ากว่าเด็กในวัยเดียวกัน มีระดับสติปัญญาประมาณ 70 - 90 (ระดับเขาว์ปัญญาปกติ คือ 90 - 110) ตัวอย่างเช่น เด็กอายุ 10 ปี แต่มีความสามารถเท่าเด็กอายุ 7 - 9 ปี

3.2 เด็กปัญญาอ่อน หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องด้านสติปัญญาอย่างชัดเจนหรือมีระดับเขาว์ปัญญาต่ำกว่า 70 (ระดับสติปัญญา ได้แก่ ปัญญาอ่อนขนาดเล็กน้อย ขนาดปานกลาง และขนาดรุนแรง) การแสดงออกอาจจะไม่เหมือนเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน บางคนอาจจะพูดไม่รู้เรื่อง สมาธิสั้น แต่บางคนก็เรียบร้อย เชื้อฟังคล้ายเด็กเล็กกว่าอายุจริง แม้ว่าเด็กกลุ่มนี้จะเรียนได้น้อย แต่สามารถเรียนรู้ได้ซึ่งอาจช้ากว่าปกติตามความสามารถของแต่ละคน สามารถฝึกหัดกิจวัตรประจำวันง่ายๆ ให้เด็กเหล่านี้ได้ เช่น การถอดเสื้อผ้าด้วยตนเอง การทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า ถ้าง่ายๆ เป็นต้น

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักกีฬาที่มีคนพิการทางการเคลื่อนไหว นักกีฬาคนพิการทางการสื่อสาร และนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็นเท่านั้น ส่วนนักกีฬาคนพิการด้านสติปัญญาและด้านจิตใจ ไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ เนื่องจากนักกีฬาคนพิการด้านสติปัญญาและด้านจิตใจ ไม่สามารถตอบแบบสอบถามได้เพราะมีระดับเขาว์ปัญญาต่ำกว่าคนปกติ ซึ่งไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจระหว่างกันได้

ความเป็นมาของกีฬาคนพิการ

คนพิการได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาคนพิการ ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี เมื่อปี พ.ศ.2503 โดยใช้ชื่อรายการแข่งขันว่า “ พาราลิมปิกเกมส์ ” (Paralympics games) ในทุกครั้งที่มีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ซึ่งจัดขึ้นทุก 4 ปีนั้น ประเทศที่เป็นเจ้าภาพในการแข่งขันจะต้องจัดให้มีการแข่งขันพาราลิมปิกเกมส์ด้วย โดยในปี พ.ศ. 2528 คณะกรรมการประสานงานนานาชาติขององค์กรกีฬาคนพิการระดับโลก (International coordinating committee of world sport organization for the disabled – ICC) ได้พัฒนารูปแบบกีฬาคนพิการไปสู่การแข่งขันกีฬาคนพิการนานาชาติหลายประเทศ นอกจากการแข่งขันพาราลิมปิกเกมส์แล้ว ยังมีการแข่งขัน “ กีฬาเฟสปีคส์เกมส์ ” (FESPIC Games-far east and south pacific games for the disabled) ซึ่งเป็นกีฬาของคนพิการ

ที่จัดการแข่งขันในกลุ่มประเทศตะวันออกไกลและแปซิฟิกตอนใต้ โดยจัดการแข่งขันครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2518 ณ ประเทศญี่ปุ่น ประกอบด้วย กีฬาของคนพิการทางการเคลื่อนไหว การมองเห็น และคนพิการทางสมอง (ไม่รวมกีฬาของคนหูหนวก และคนปัญญาอ่อน) ในครั้งนั้นประเทศไทยได้จัดส่งนักกีฬาคคนพิการเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 7 คน โดยนักกีฬาคคนพิการไทยได้สร้างชื่อเสียงให้ทั่วโลกได้รู้จักประเทศไทย จากความสามารถในการทำผลงานได้ถึง 3 เหรียญทอง 2 เหรียญเงินและ 2 เหรียญทองแดง จากกีฬา เทเบิลเทนนิส ีลแชร์ และว่ายน้ำ ซึ่งเห็นได้ว่าการจัดการแข่งขันรายการดังกล่าวอย่างต่อเนื่องตลอดมา

กีฬาคคนพิการในระดับภูมิภาคเอเชีย เอเชียแปซิฟิก และนานาชาติ

สมาคมกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้พยายามผลักดันให้มีการส่งเสริมกีฬาคคนพิการทั้งระดับภูมิภาคและระดับชาติ ซึ่งการแข่งขันกีฬาคคนพิการในระดับต่างๆ มีรายการสำคัญดังนี้

ระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ อาเซียนพาราเกมส์ (Asean para-games) จัดการแข่งขันโดย สหพันธ์กีฬาคคนพิการอาเซียน (Asean para sport federation: APSF) ซึ่งมีสมาชิกคือ สมาคมกีฬาของประเทศสมาชิกอาเซียน โดยจัดให้มีการแข่งขันกีฬาคคนพิการ ซึ่งประกอบด้วย ความพิการประเภท อัมพาต พิการแขน-ขา พิการทางสติปัญญา พิการทางสายตา กล้ามเนื้อแข็งเกร็ง พิการทางการได้ยิน แคระ แกรน และพิการทางสมอง ที่จัดขึ้นในทุกสองปีต่อเนื่องจากกีฬาซีเกมส์ (Southeast asian game หรือ SEA Games)

ระดับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก คือ เอเชียพาราเกมส์ (Asian para games) เป็นการแข่งขันกีฬาคคนพิการภาคพื้นตะวันออกไกลและแปซิฟิกตอนใต้ ถือกำเนิดในประเทศญี่ปุ่น มีจุดประสงค์เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายของคนพิการทุกประเภท โดยใช้กิจกรรมและกีฬาเป็นสื่อ ตลอดจนส่งเสริมความเป็นมิตรและความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในกลุ่มคนพิการทั้งหลายทั่วทุกภูมิภาค ประเทศที่เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ต้องพร้อมที่จะจัดกีฬาเฟสปีคส์เกมส์ต่อด้วยเสมอ

ระดับนานาชาติ คือ พาราลิมปิกเกมส์ (Paralympics games) จะจัดขึ้นหลังการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ซึ่งจะมีการจัดการแข่งขันทุกๆ 4 ปี และมีการจัดการแข่งขันประเภทความพิการที่ใช้วีลแชร์ จากนั้นจึงเพิ่มให้มีการแข่งขันสำหรับคนพิการประเภทอื่นๆ ได้แก่ พิกัดทางการเคลื่อนไหว พิกัดทางการมองเห็น และพิกัดทางสมอง

ประวัติการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย

กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคคลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด้วยการส่งเสริมและเผยแพร่การพลศึกษาและการกีฬาให้กับนักเรียน นักศึกษา เยาวชนและประชาชนในระดับต่าง ๆ ทั่วประเทศ กีฬาคนพิการก็ถือเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่กรมพลศึกษาได้ให้ความสำคัญในการส่งเสริมอันจะเห็นได้จากการส่งนักกีฬาคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ ในต่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการในประเทศอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนพิการต่างๆ ได้ออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา เพื่อที่จะนำไปสู่การพัฒนาสมรรถภาพทางร่างกาย ทางอารมณ์ ทางจิตใจ และทางสังคมของคนพิการด้วย อีกทั้งการกีฬาจะช่วยพัฒนาให้คนพิการเป็นบุคคลที่มีระเบียบวินัย มีความสามัคคี มีความรับผิดชอบ และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ และประการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการแข่งขันกีฬาคนพิการคือ การปรับปรุงมาตรฐานกีฬาสำหรับคนพิการให้มีมาตรฐานสูงยิ่งเทียบเท่ากับการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการกับนานาชาติของประเทศ

กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการ ในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้เป็นอย่างดี จึงได้วางเป้าหมายในการส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยขึ้น โดยกำหนดให้จังหวัดต่างๆ หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ ตามมติของการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ถือเป็นหลักเกณฑ์ว่าภายหลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาแห่งชาติแล้วให้จังหวัดที่เป็นเจ้าภาพต้องจัดให้มีการแข่งขันกีฬาคนพิการและกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก

ความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย คือเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2518 โดยศาสตราจารย์ นายแพทย์บุญสม มาร์ติน อธิบดีกรมพลศึกษา ในสมัยนั้นได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้จัดการแข่งขันกีฬาคนพิการชนิดต่าง ๆ ซึ่งได้มีการจัดการแข่งขัน ณ บริเวณสนามกีฬาแห่งชาติ

แต่ต่อมาในปี พ.ศ. 2519 - 2521 ต้องงดการจัดการแข่งขัน เนื่องจากไม่มีงบประมาณแต่ได้เริ่มจัดการแข่งขันขึ้นอีกครั้ง ในปี พ.ศ. 2522 ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2524 ประชาชนได้เห็นความสำคัญของการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการมากขึ้น จึงได้ขยายการแข่งขันออกไปสู่ภูมิภาค คือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสงขลา รวมทั้งกรุงเทพมหานคร รวมเป็น 4 จังหวัด ในปี พ.ศ. 2529 กรมพลศึกษา เริ่มได้รับงบประมาณในการดำเนินการแต่ยังไม่เพียงพอกับโครงการที่จัดดำเนินการ จึงมีความจำเป็นต้องขอความอนุเคราะห์จากองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ให้มีการสนับสนุนด้านงบประมาณ จากการทำได้มีกิจกรรมการแข่งขันกีฬาดังกล่าว จึงทำให้กีฬาคอนฟิดการในประเทศไทยได้เป็นที่รู้จักแพร่หลายไปทั่วประเทศ อีกทั้งนักกีฬาคอนฟิดการได้สร้างเกียรติประวัติจากการแข่งขันต่างๆ ไว้ในต่างประเทศอีกด้วย ปัจจุบันมีหน่วยงานที่ให้การส่งเสริมกิจกรรมด้านกีฬาคอนฟิดการ คือ สมาคมกีฬาคอนฟิดการแห่งประเทศไทย ซึ่งได้ก่อตั้งขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2526 โดยศาสตราจารย์ นายแพทย์บุญสม มาร์ติน

จากอดีตถึงปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการจัดการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการมีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งมีนักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากสถานศึกษา สมาคม องค์กร และหน่วยงานคนฟิดการต่างๆ ส่งผู้ฟิดการเข้าร่วมการแข่งขัน เพิ่มมากขึ้นทุกปี ถึงแม้ว่าวันนี้นักกีฬาคอนฟิดการของไทยจะได้สร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการและสร้างผลงานไว้อย่างมากมายแล้วแต่การแข่งขันกีฬาคอนฟิดการยังไม่ได้รับความสนใจจากประชาชนมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับการแข่งขันกีฬาทั่วไป

ประวัติการแข่งขันกีฬาเยาวชนคนฟิดการ

ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2510 องค์กรส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย หรือกีฬาแห่งชาติ ซึ่งเป็นการนำนักกีฬาจากทั่วประเทศไปแข่งขันพร้อมกันที่กรุงเทพมหานคร เป็นการแข่งขันทกีฬาเขตแห่งประเทศไทยเป็นครั้งแรก และจากนั้นได้ดำเนินการแข่งขันติดต่อกันมาทุกปีจนถึงปัจจุบันได้จัดการแข่งขันมาแล้ว 31 ครั้ง ซึ่งครั้งล่าสุดจังหวัดสุรินทร์ เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ในระหว่างวันที่ 28 มกราคม – 5 กุมภาพันธ์ 2553 การจัดให้มีการแข่งขันกีฬาเขตติดต่อกันมาโดยตลอดทุกปีนั้น เป็นผลทำให้มีการตื่นตัวในกีฬาประเภทต่างๆ เป็นอันมาก และที่สำคัญที่สุดคือ มีนักกีฬาคอนฟิดการระดับเยาวชนที่เป็นหน้าใหม่เข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มขึ้นอย่างเป็นลำดับ จากผลสำเร็จที่เห็นได้อย่างชัดเจนในการจัดการแข่งขันกีฬาเขตหรือกีฬาแห่งชาติ ดังกล่าวข้างต้นนี้ องค์กรส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย จึงพิจารณาเห็นว่าควรจะต้องให้มีการ

แข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติขึ้นมาอีกรายการหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักกีฬาใหม่ๆ ได้มีโอกาสและมีประสบการณ์ในการแข่งขัน อันจะเป็นกำลังสำคัญในการคัดเลือกนักกีฬาคณพิการเพื่อเป็นตัวแทนของประเทศไทยไปแข่งขันยังต่างประเทศ นอกจากนี้ยังจะเป็นการยกระดับมาตรฐานกีฬาของชาติ รวมทั้งขยายโอกาสในการเข้าร่วมการแข่งขันในระดับเยาวชนให้มากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งได้ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ซึ่งเห็นความสำคัญของเยาวชนคณพิการ จึงจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคณพิการแห่งประเทศไทยขึ้น หลังจากการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทยเสร็จสิ้น โดยจัดการแข่งขันซึ่งแบ่งออกเป็น 2 รุ่นอายุ คือ รุ่นอายุ 10 - 16 ปี และรุ่นอายุ 17 - 25 ปี และแบ่งการแข่งขันตามกลุ่มความพิการ จำนวน 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ความพิการทางการเคลื่อนไหว กลุ่มที่ 2 ความพิการทางการสื่อสาร กลุ่มที่ 3 ความพิการทางการมองเห็น กลุ่มที่ 4 ความพิการทางสมอง และกลุ่มที่ 5 ความพิการทางปัญญา ประกอบด้วย 10 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา โกลบอล เทเบิลเทนนิส บอคเซีย เปตอง แบดมินตัน เซปักตะกร้อ วอลเลย์บอล ฟุตซอล และว่ายน้ำ สำหรับงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาเพียง 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา เทเบิลเทนนิส โกลบอล เปตอง แบดมินตัน เซปักตะกร้อ วอลเลย์บอล ฟุตซอล และว่ายน้ำ เนื่องจากเป็นชนิดกีฬาสำหรับคณพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น ซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของงานวิจัยนี้ และกำหนดอายุในรุ่น 17-25 ปี

การแบ่งระดับความพิการในการแข่งขันกีฬาคณพิการ

เนื่องจากความพิการมีหลายประเภท และในประเภทเดียวกันยังมีระดับความรุนแรงที่แตกต่างกัน ดังนั้นการจัดการแข่งขันกีฬาจึงต้องคำนึงถึงระดับความพิการด้วย เพื่อไม่ให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบกันมาก โดยสามารถแบ่งประเภทความพิการได้ดังนี้คือ

ความพิการทางการเคลื่อนไหว แบ่งออกได้เป็น 6 ระดับ คือ อัมพาต ไชสันหลัง คือ กลุ่มที่ได้รับอันตรายบริเวณไขสันหลังจากอุบัติเหตุ รวมถึงโรคโปลิโอ แบ่งได้ดังนี้

ระดับที่ 1 ไชสันหลังส่วนคอ แยกออกเป็น 3 ชั้นย่อย

ระดับที่ 2 ไชสันหลังส่วนอกระดับบน

ระดับที่ 3 ไขสันหลังส่วนอกระดับกลาง

ระดับที่ 4 ไขสันหลังส่วนอกระดับล่าง และไขสันหลังส่วนเอวระดับบน

ระดับที่ 5 ไขสันหลังส่วนเอวระดับล่างลงไป

ระดับที่ 6 อันตรายที่ไขสันหลังซึ่งกล้ามเนื้อเสียการทำงานไม่มาก

ในการจำแนกการเป็นอัมพาตไขสันหลังในระดับ 4 - 6 ออกจากกันนั้น ใช้วิธีการให้คะแนนตามความสามารถในการทำงานของกล้ามเนื้อสะโพก ขา และน่อง ตามความเป็นจริง

แขน ขา ขาด แบ่งออกเป็น 12 ระดับ คือ

ระดับ A ขาขาดได้ข้างเดียว

ระดับ A1 ขาขาดได้ทั้งสองข้าง

ระดับ B ขาขาดเหนือเข่าข้างเดียว

ระดับ B1 ขาขาดเหนือเข่าสองข้าง

ระดับ C แขนขาดได้ศอกข้างเดียว

ระดับ C1 แขนขาดได้ศอกสองข้าง

ระดับ D แขนขาดเหนือศอกข้างเดียว

ระดับ D1 แขนขาดเหนือศอกสองข้าง

ระดับ E ขาขาดได้ข้างหนึ่งข้างและแขนขาดได้ศอกหนึ่งข้าง

ระดับ E1 ขาขาดได้เข้าหนึ่งข้างและแขนขาดเหนือศอกหนึ่งข้าง

ระดับ F ขาขาดเหนือเข้าหนึ่งข้างและแขนขาดได้ศอกหนึ่งข้าง

ระดับ F1 ขาขาดเหนือเข้าหนึ่งข้างและแขนขาดเหนือศอกหนึ่งข้าง

ความพิการทางการมองเห็น คือ กลุ่มที่ความบกพร่องด้านการมองเห็น โดยแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่ม A ตาบอดสนิททั้งสองข้าง

กลุ่ม B ตาบอดไม่สนิท ข้างที่ตีเห็นได้ล่างๆ (ต่ำกว่า 2 / 60 เห็นสิ่งของที่คนปกติเห็นในระยะ 60 เมตร ได้ในระยะต่ำกว่า 2 เมตร)

กลุ่ม C สามารถมองเห็นได้ 2 / 20 – 6 / 60 หรือ 5 – 20 ดีกรี

ความพิการทางสมอง เป็นกลุ่มที่จำแนกยากที่สุดและยังคงมีการศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันสามารถแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 แข็งเกร็ง (spastic) แยกย่อยอีกกว่าเป็นที่แขนขาส่วนใด

กลุ่มที่ 2 เคลื่อนไหวช้า (ataxic)

กลุ่มที่ 3 การเคลื่อนไหวไม่ประสานงานกัน (athetotic – choreatic)

กลุ่มที่ 4 อ่อนปวกเปียก (hypotonic)

ซึ่งการแบ่งระดับความพิการในการแข่งขันกีฬาคอนพิการในระดับนานาชาติจะไม่มี การจัดแข่งขันสำหรับนักกีฬาคอนพิการทางการสื่อสาร แต่ในการแข่งขันกีฬาคอนพิการในประเทศไทย กำหนดให้มีรายการแข่งขันสำหรับนักกีฬาคอนพิการทางการสื่อสารร่วมด้วยเนื่องจากสำนักงาน

การกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ต้องการให้ผู้พิการทุกกลุ่ม ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและนันทนาการของคนพิการ

ชนิดกีฬาคนพิการ

ชนิดกีฬาที่ถูกนำมาใช้ในการแข่งขันกีฬาคนพิการ ประกอบด้วย กรีฑา เทเบิลเทนนิส โกลบอล เปตอง แบดมินตัน เซปักตะกร้อ วอลเลย์บอล ฟุตซอล และว่ายน้ำ ทั้งนี้ได้รวบรวมเกี่ยวกับประเภทความพิการ ประเภทการแข่งขัน และจำนวนนักกีฬา ของแต่ละชนิดกีฬา ดังต่อไปนี้

กรีฑา

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติทั่วไปแต่สำหรับนักกีฬาพิการทางการมองเห็น คือตาบอดสนิท ต้องใช้ผู้นำทางในการแข่งขันซึ่งมีกติกาสำหรับนักกีฬาประเภทนี้ในการแข่งขันที่ระบุว่าคนที่นำทางต้องทำหน้าที่ตลอดระยะเวลาการแข่งขันและไม่สามารถทำการใดๆ เพื่อเป็นการช่วยผ่อนแรงนักกีฬา อันจะมีผลต่อสถิติของนักกีฬาคคนนั้น

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มความพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการทางสมอง (TF 35 - 38)

1.3 กลุ่มพิการทางปัญญา (TF 20)

1.4 กลุ่มพิการทางตา

1.4.1 กลุ่ม TF11 (ตาบอดสนิท)

1.4.2 กลุ่ม TF12 (ตาบอดไม่สนิท ข้างที่ตีเห็นได้ต่างๆ ต่ำกว่า 2/60 เห็นสิ่งของที่คนปกติเห็นในระยะ 60 เมตร ได้ในระยะต่ำกว่า 2 เมตร)

1.4.3 กลุ่ม TF13 (สามารถมองเห็นได้ 2 / 20 – 6 / 60 หรือ 5 - 20 ดีกรี)

1.5 กลุ่มพิการแขนขาด ขาขาด อัมพาต และโปลิโอ

1.5.1 กลุ่มพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน TF 53 - 54, F56 - F58

1.5.2 กลุ่มพิการอื่นแข่งขัน

ทั้งนี้สามารถแบ่งลักษณะความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การแบ่งลักษณะความพิการ ในกลุ่มพิการแขนขาด ขาขาด อัมพาต และโปลิโอ

กลุ่ม	ลักษณะความพิการ
TF 41, 43	- ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง (A1), - ขาขาดใต้เข่า 2 ข้าง (A3)
TF 42, 44	- ขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง (A2), - ขาขาดใต้เข่า 1 ข้าง (A4)
TF 45	- แขนขาดเหนือศอก 2 ข้าง (A5), - แขนขาดใต้ศอก 2 ข้าง (A7)
TF 46	- แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง (A6), - แขนขาดใต้ศอก 1 ข้าง (A8)

2. ประเภทการแข่งขัน

2.1 กลุ่มพิการทางหู (ชาย - หญิง) สามารถแบ่งกลุ่มความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางหูชายและหญิง

รุ่น	100 เมตร	200 เมตร	400 เมตร	800 เมตร	1500 เมตร	4x100 เมตร	4x400 เมตร	กระโดดไกล	กระโดดสูง	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน	เขย่งก้าวกระโดด
อายุ 10-16 ปี	/	/	-	-	-	/	-	/	/	-	-	-	-
อายุ 17-25 ปี	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

2.2 กลุ่มพิการทางสมอง ชาย - หญิง (CP 35 - 38) สามารถแบ่งกลุ่มความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางสมองชายและหญิง

รุ่น	100 เมตร	200 เมตร	กระโดดไกล	4x100
อายุ 10-16 ปี	/	/	-	-
อายุ 17-25 ปี	/	/	/	/

หมายเหตุ แยกกลุ่มแข่งขัน 35 – 36 ไม่แข่งรวม ส่วนการวิ่งผลัดใช้กลุ่มใดก็ได้
37 – 38 กระโดดไกลได้

2.3 กลุ่มพิการทางปัญญา ชาย - หญิง (TF20) สามารถแบ่งกลุ่มความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางปัญญาชายและหญิง

รุ่น	100 เมตร	200 เมตร	400 เมตร	800 เมตร	1500 เมตร	4x100 เมตร	4x400 เมตร	กระโดดไกล	กระโดดสูง	ทุ่มน้ำหนัก
อายุ 10-16 ปี	/	/	-	/	/	/	/	/	/	-
อายุ 17-25 ปี	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

2.4 กลุ่มพิการทางตา ชาย – หญิง สามารถแบ่งกลุ่มความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางตาชายและหญิง

รุ่น	กลุ่ม	100 เมตร	200 เมตร	400 เมตร	800 เมตร	1500 เมตร	4x100 เมตร	กระโดดไกล	กระโดดสูง	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน
อายุ 10-16 ปี	TF 11	/	/	-	-	-	-	/	-	-	-	-
	TF 12,13	/	/	-	-	-	-	/	/	-	-	-
อายุ 17-25 ปี	TF 11	/	/	/	/	/	-	-	/	/	/	/
	TF 12,13	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

หมายเหตุ การแข่งขันวิ่งผลัด 4 X 100 ม.และ 4 x 400 ต้องมี T11 อย่างน้อย 1 คน T13 ไม่นเกิน 1 คน

2.5 กลุ่มพิการทางกาย (แขน ขา – อัมพาต และ โปลิโอ) T42 – 46 สามารถแบ่งกลุ่ม
ความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 7

2.5.1 ยืนแข่งขัน ชาย / หญิง

ตารางที่ 7 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มพิการทางกายชายและหญิง

รุ่น	กลุ่ม	100	200	400	800	1500	4x100	กระโดด ไกล	กระโดด สูง	ทุ่ม น้ำหนัก	ขว้าง จักร	พุ่ง แหลน	เข่งก้าว กระโดด (ช)
อายุ 10-16 ปี	TF 42	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-
	TF 44	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-
	TF 45	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-
	TF 46	/	/	-	-	-	/	/	/	/	/	/	-
อายุ 17-25 ปี	TF 42	/	/	-	-	-	/	/	-	-	-	-	-
	TF 44	/	/	/	-	-	/	/	/	-	-	-	-
	TF 45	/	/	/	/	/	/	/	/	-	-	-	/
	TF 46	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

หมายเหตุ การแข่งขันวิ่งผลัด 4 X 100 ม. 4 x 400 จะมี T46 ไม่เกิน 2 คน

ถ้ามี T45 ลงแข่งขัน จะใช้การเตะตัว

2.5.2 นักรถวีลแชร์ ชาย – หญิง (T 41-43, 53, 54) (F 56 - 58)

ตารางที่ 8 ประเภทกีฬาสำหรับกลุ่มกีฬานักรถวีลแชร์ชายและหญิง

รุ่น	กลุ่ม	100 เมตร	200 เมตร	400 เมตร	800 เมตร	1500 เมตร	4x100 เมตร	ทุ่ม น้ำหนัก	ขว้าง จักร	พุ่ง แหลน
อายุ 10-16 ปี	TF 53	/	/	-	-	-	-	-	-	-
	TF 54	/	/	-	-	-	-	-	-	-
อายุ 17-25 ปี	TF 53	/	/	/	/	/	-	-	-	-
	TF 54	/	/	/	/	/	-	-	-	-
อายุ 10-16 ปี	F56-58	-	-	-	-	-	-	/	/	/
อายุ 17-25 ปี	F56-58	-	-	-	-	-	-	/	/	/

หมายเหตุ การแข่งขันวิ่งผลัด 4 X 100 ม. จะมี T 54 ไม่เกิน 3 คน
วีลแชร์ประเภทลาน 55, 56, 57, 58 ให้แบ่งกลุ่ม

3. จำนวนนักกีฬา

3.1 โรงเรียนหรือสถานศึกษาคนพิการ ที่ส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันจะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันได้ ทุกประเภทตามความพิการที่ต้องการสมัคร พร้อมส่งบัญชีรายชื่อและใบแยกประเภทการแข่งขันแต่ละกลุ่มอายุ

3.2 คณะกรรมการจัดการแข่งขัน จะไม่รับผิดชอบต่อความผิดพลาดของรายการแข่งขันต่างๆ หากใบแยกประเภทและบัญชีรายชื่อนักกีฬาไม่มีความชัดเจน

3.3 โรงเรียนหรือสถานศึกษาคนพิการ ที่ส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขัน ในแต่ละประเภทได้ไม่เกิน 2 คนและประเภทผลัดส่งได้ไม่เกิน 1 ทีม (6 คน)

3.4 นักกีฬาคนหนึ่งจะทำการแข่งขันได้ทั้งประเภทคู่และประเภทลาน ไม่จำกัดจำนวน

โกลบอล

วิธีการเล่น

โกลบอล คือกีฬาที่จัดแข่งขันเพื่อคนตาบอด เป็นกีฬาประเภททีมแบ่งนักกีฬาเป็นสองฝ่าย ฝ่ายละ 3 คน ทั้งสองฝ่ายต้องพยายามกลิ้งอุปกรณ์ที่เรียกว่า ลูกโกลบอล ให้เข้าประตู ของฝ่ายตรงข้าม ภายในลูกโกลบอล จะบรรจุกระดิ่งเล็กๆ ไว้ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้ยินเสียงขณะที่กลิ้งลูกโกลบอล

1. ประเภทความพิการ

- กลุ่มพิการทางตา

2. ประเภทการแข่งขัน

- จัดให้มีการแข่งขันประเภททีม (ชาย - หญิง)

3. จำนวนนักกีฬา

โรงเรียนหรือสถานศึกษาคนพิการ ที่ส่งทีมโกลบอล เข้าแข่งขันจะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันได้ไม่เกินทีมละ 6 คน และส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันได้ คือ ชาย 1 ทีม และหญิง 1 ทีม

เทเบิลเทนนิส

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการทางปัญญา

1.3 กลุ่มพิการทางสมอง (TT11)

1.4 กลุ่มพิการทางกาย (แขน ขา อัมพาต และ โปลิโอ)

1.4.1 กลุ่มพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน (TT 1, TT 2, TT 3, TT 4 และ TT 5)

1.4.2 กลุ่มพิการยืนแข่งขัน (TT 6, TT 7, TT 8, และ TT 10) ไม่ใช่ไม้ค้ำยัน

2. ประเภทการแข่งขัน

2.1 จัดการแข่งขันประเภทบุคคล ชาย – หญิง

2.1.1 ประเภทเดี่ยว

2.1.2 ประเภทคู่

2.2 ประเภทการแข่งขันกับความพิการ

2.2.1 กลุ่มพิการทางปัญญา (เดี่ยว)

2.2.2 กลุ่มพิการทางสมอง (เดี่ยว)

2.2.3 กลุ่มพิการทางกาย (เดี่ยว)

2.2.4 กลุ่มพิการทางหู (เดี่ยว, คู่)

3. จำนวนนักกีฬา

3.1 โรงเรียน หรือสถานศึกษาคนพิการที่ส่งนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเข้าร่วมการแข่งขัน จะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันประเภทบุคคลเดี่ยวได้ 2 คน และประเภทคู่ได้ 2 คู่

3.2 นักกีฬาคนหนึ่งจะลงทำการแข่งขันได้ทั้งประเภทบุคคลเดี่ยวและประเภทคู่เปิด

เปิดอง

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มความพิการทางหู

1.2 กลุ่มความพิการทางปัญญา

1.3 กลุ่มความพิการทางการเคลื่อนไหว (แขน ขา โปลิโอ และวิลแชร์) แข่งขันประเภทบุคคลและประเภทคู่เท่านั้น

1.3.1 ยืนแข่งขัน

1.3.2 นั่งวิลแชร์แข่งขัน

2. ประเภทการแข่งขัน

2.1 ประเภทบุคคลชาย (ชายเดี่ยว) (ใช้ลูกเปิดอง คนละ 3 ลูก)

2.2 ประเภทบุคคลหญิง (หญิงเดี่ยว) (ใช้ลูกเปิดอง คนละ 3 ลูก)

2.3 ประเภททีมชาย 2 คน (ชายคู่) (ใช้ลูกเปิดอง คนละ 3 ลูก)

2.4 ประเภททีมหญิง 2 คน (หญิงคู่) (ใช้ลูกเปิดอง คนละ 3 ลูก)

2.5 ประเภททีมชาย 3 คน (ใช้ลูกเปิดอง คนละ 2 ลูก)

2.6 ประเภททีมหญิง 3 คน (ใช้ลูกเปตอง คนละ 2 ลูก)

3. จำนวนนักกีฬา

3.1 ประเภทบุคคลชาย (ชายเดี่ยว) ประเภทบุคคลหญิง (หญิงเดี่ยว) ให้แต่ละสถานศึกษามีสิทธิ์ส่งนักกีฬาเปตอง เข้าร่วมการแข่งขัน ได้สังกัดละ 1 คน ในแต่ละกลุ่มความพิการ

3.2 ประเภททีมชาย 2 คน (ชายคู่) และประเภททีมหญิง 2 คน (หญิงคู่) ให้แต่ละสถานศึกษา มีสิทธิ์ส่งนักกีฬาเปตองเข้าร่วมการแข่งขัน ได้สังกัดละ 1 ทีม ในแต่ละกลุ่มความพิการ

3.3 ประเภททีมชาย 3 คน และประเภททีมหญิง 3 คน ให้แต่ละสถานศึกษามีสิทธิ์ส่งนักกีฬาเปตองเข้าร่วมการแข่งขัน ได้สังกัดละ 1 ทีม ในแต่ละกลุ่มความพิการ

3.4 ให้แต่ละสถานศึกษาที่ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันมีผู้ควบคุมทีมได้ 1 คน และผู้ฝึกสอนชาย 1 คน ผู้ฝึกสอนหญิง 1 คน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน 1 คน

3.5 นักกีฬาหนึ่งคนสามารถส่งชื่อเข้าร่วมแข่งขันได้เพียงกลุ่มความพิการเดียว

3.6 ให้แต่ละสถานศึกษาส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันเปตองได้ตามจำนวนในแต่ละประเภท คือ นักกีฬาชายหรือนักกีฬาหญิง 1 คน ส่งรายชื่อเข้าทำการแข่งขันหนึ่งประเภท หรือสองหรือสามประเภทก็ได้ ตัวอย่างเช่น แข่งขันประเภทเดี่ยวแล้วไปแข่งประเภทคู่หรือทีมก็ได้

แบดมินตัน

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการทางปัญญา

1.3 กลุ่มพิการของลำตัว แขน ขา และโพลีโอ

1.3.1 ประเภทนั่งแข่งขัน

(W1) – วีลแชร์ระดับ 1 พิการของขาทั้งส่วนบนและส่วนล่าง ลำตัวอ่อนแอ
ไม่มีความแข็งแรง

(W2) - วีลแชร์ระดับ 2 มีความพิการของขาส่วนล่างอย่างเดี่ยว โดย
กล้ามเนื้อส่วนบนแข็งแรงมากกว่าระดับ 1

(W3) - วีลแชร์ระดับ 3 มีความพิการของขา แต่ลำตัวมีความแข็งแรง
สามารถก้มตัวเก็บลูกจากพื้น ได้อย่างคล่องแคล่ว

1.3.2 ประเภทยืนแข่งขัน

1.3.2.1 พิการขา

L 1 – พิการขา ระดับ 1 โพลีโอขา 2 ข้าง ขาไม่มีกำลังมากก่อนข้างอ่อนแอ

L 2 – พิการขา ระดับ 2 โพลีโอขา 1 ข้าง สะโพกติด ขาดัด แข็งแรง กว่า
ระดับ 1

L 3 – พิการขา ระดับ 3 พิการขาข้างเดียวหรือ โพลีโอ แต่ขามีความแข็งแรง
เคลื่อนที่ไม่รวดเร็ว

1.3.2.2 พิการแขน

U 4 ส่วนบน – พิการแขนข้างใดข้างหนึ่งเหนือข้อศอกขึ้นไปพิการแขน

U 5 ส่วนล่าง – พิการแขนข้างใดข้างหนึ่งต่ำกว่าข้อศอกลงมา

หมายเหตุ นักกีฬาคนพิการที่มีความพิการรุนแรงหรือมากกว่าที่กำหนดไว้
มีสิทธิ์เลือกที่จะแข่งขันในกลุ่มใดก็ได้

2. ประเภทการแข่งขัน

2.1 จัดให้มีการแข่งขันประเภทบุคคล (ชาย - หญิง)

2.1.1 ประเภทชายเดี่ยว

2.1.2 ประเภทหญิงเดี่ยว

2.1.3 ประเภทชายคู่

2.1.4 ประเภทหญิงคู่

2.1.5 ประเภทคู่ผสม

2.2 ประเภทการแข่งขันกับความพิการ

2.2.1 กลุ่มพิการทางหู (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

2.2.2 กลุ่มพิการทางปัญญา (เดี่ยว)

2.2.3 กลุ่มพิการของลำตัว แขน ขา และ โปलीโอ

กลุ่ม 1 (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

กลุ่ม 2 (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

กลุ่ม 3 (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

U 4 (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

U 5 (เดี่ยว, คู่, คู่ผสม)

3. จำนวนผู้เข้าแข่งขัน

3.1 สถานศึกษาที่ส่งนักกีฬาแบดมินตันเข้าร่วมการแข่งขันจะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันประเภทเดี่ยวได้ 2 คน ประเภทคู่ได้ 2 คู่ และประเภทคู่ผสมได้ 2 คู่

3.2 นักกีฬาคนหนึ่งจะลงทำการแข่งขันได้ 2 ประเภท

3.3 นักกีฬาคนหนึ่งสามารถส่งชื่อเข้าแข่งขันได้กลุ่มความพิการเดี่ยวนั้น

3.4 ผู้เข้าแข่งขัน จะต้องตรวจดูรายการแข่งขันของตนเอง และไปแข่งขันตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด โดยไปถึงสนามแข่งขันก่อนเวลาการแข่งขันอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง ถ้าหากว่ากรรมการเรียกชื่อแล้ว ไม่ลงทำการแข่งขันภายใน 5 นาที จะถือว่ายอมให้คู่ต่อสู้ชนะผ่านไปแข่งขันในรอบต่อไป

เซปักตะกร้อ

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มความพิการทางหู (หูหนวก และหูตึง)

1.2 กลุ่มความพิการทางการเคลื่อนไหว (แขนขาด / ขาขาด / อัมพาต / โปลิโอ) แบ่งการแข่งขัน ออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.2.1 กลุ่มความพิการขา

1.2.2 กลุ่มความพิการแขน

1.2.3 กลุ่มทั่วไป (รวมคนพิการแขน – ขา)

โดยนักกีฬาคนพิการทุกกลุ่มนี้จะต้องได้รับการตรวจแบ่งกลุ่มความพิการถูกต้องตามเกณฑ์
ของคณะกรรมการตรวจแบ่งกลุ่มลักษณะความพิการ

2. ประเภทการแข่งขัน

จัดให้มีการแข่งขันประเภททีมเดี่ยวชาย

3. จำนวนนักกีฬา

โรงเรียนหรือสถานศึกษาคนพิการจะส่งทีมเซปักตะกร้อเข้าแข่งขันได้กลุ่มความพิการ
ละ 1 ทีม โดยสามารถส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันในแต่ละทีมได้ไม่เกิน 5 คน (ผู้เล่นจริง 3 คน สำรอง 2 คน)

วอลเลย์บอล

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการแขน ขา และ โปลิโอ

1.2.1 กลุ่มยืนแข่งขัน

1.2.2 กลุ่มนั่งแข่งขัน

2. ประเภทการแข่งขัน

จัดให้มีการแข่งขันประเภททีม (ชาย - หญิง)

3. จำนวนนักกีฬา

โรงเรียน หรือ สถานศึกษาคนพิการที่ส่งทีมวอลเลย์บอลเข้าร่วมการแข่งขันจะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 12 คน และส่งทีมเข้าร่วมแข่งขันได้ 1 ทีม และมีเจ้าหน้าที่ 3 คน เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมทีม 1 คน ผู้ฝึกสอน 1 คน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน 1 คน

ฟุตบอล

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการทางปัญญา

1.3 กลุ่มพิการทางกาย แขนขาด - ขาขาด ทั่วไป (แขนขาดเหนือข้อมือขึ้นไป)

2. ประเภทการแข่งขัน

จัดให้มีการแข่งขันประเภททีมชาย

3. จำนวนนักกีฬา

โรงเรียน หรือสถานศึกษาคนพิการที่ส่งทีมฟุตบอลเข้าแข่งขัน 1 ทีม จะส่งชื่อผู้เข้าแข่งขันได้ไม่น้อยกว่า 7 คน และไม่เกิน 14 คน

ว่ายน้ำ

วิธีการเล่น

ใช้กฎ กติกา การแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาคนปกติ แต่สำหรับนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็นต้องมีผู้ช่วยบอกระยะทางก่อนถึงขอบสระว่ายน้ำให้นักกีฬาทราบ มีเงื่อนไขเพิ่มเติมที่ให้นักกีฬาตาบอดสนิทปิดตาระหว่างแข่งขัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในการแข่งขันและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการได้เปรียบกรณีนักกีฬานั้นมองเห็นบ้างแล้วร่วมแข่งขันในระดับสายตาบอดสนิท

1. ประเภทความพิการ

1.1 กลุ่มพิการทางหู

1.2 กลุ่มพิการทางปัญญา

1.3 กลุ่มพิการทางตา

กลุ่ม S11 (B1)

กลุ่ม S12 (B2)

กลุ่ม S13 (B3)

1.4 กลุ่มพิการทางสมอง แขนขา อัมพาต และ โปลิโอ

1.4.1 กลุ่ม S1 - S10 แข่งขันประเภทฟรีสไตล์ กรรเชียง และผีเสื้อ

1.4.2 กลุ่ม SB1 - SB9 แข่งขันประเภทกบ

1.4.3 กลุ่ม SM1 - SM10 แข่งขันประเภทเดี่ยวผสม

2. ลักษณะความพิการ

2.1 กลุ่มความพิการทางหู (DEAF), (CISS)

2.1.1 ต้องสูญเสียการได้ยินอย่างน้อย 55 เดซิเบล จากคนปกติ ตามมาตรฐาน ANSI 1969

2.1.2 ใช้กฎกติกาของ CISS (international committee of sports for the deaf) ในการแข่งขัน

2.2 กลุ่มพิการทางตา (BLIND), (IBSA)

2.2.1 กลุ่ม S11 ตามอดสนิททั้ง 2 ข้าง และต้องใส่แว่นตาว่ายน้ำ ชนิดที่แสงไม่สามารถผ่านได้ 100 % ในเวลาแข่งขัน

2.2.2 กลุ่ม S12 มีความสามารถในการจำแนกโดยใช้มือสัมผัสได้ 2/60 ของคนปกติ และ/หรือสามารถมองเห็นได้ไม่เกิน 5 ระดับ ของคนปกติ

2.2.3 กลุ่ม S13 สามารถมองเห็นได้มากกว่า 2/60 - 6/60 ของคนปกติ หรือสามารถมองเห็นมากกว่า 5 ระดับ แต่ไม่เกิน 20 ระดับ ของคนปกติ

2.2.4 ใช้กฎกติกาของ IPC (international paralympic committee) ในการแข่งขัน

2.3 กลุ่มพิการทางปัญญา (intellectual disability)

2.4 กลุ่มพิการทางสมอง แขนขา อัมพาต และ โปลิโอ

2.4.1 กลุ่ม S แข่งขันประเภท ฟรีสไตล์ กรรเชียง และผีเสื้อ จัดการแข่งขันตามกลุ่มลักษณะของความพิการ ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การแบ่งกลุ่มความพิการในการแข่งขันพริสไตล์ กรรเชียงและผีเสื้อ

กลุ่ม	ลักษณะความพิการ
S1	- พิการแขนขาทั้ง 4 อย่างรุนแรง มีความสามารถในการควบคุมทิศทางและลำตัวได้ไม่ดี
S2	- พิการแขนขาทั้ง 4 ต่ำกว่า CLASS 5 - CLASS 6 - กล้ามเนื้อถูกทำลายอย่างรุนแรง - ตัดแขนขาทั้ง 4
S3	- พิการแขนขาทั้ง 4 ต่ำกว่า CLASS 6 - กล้ามเนื้อถูกทำลายอย่างรุนแรง - แขนขาทั้ง 4 พิการ
S4	- พิการแขนขาทั้ง 4 ต่ำกว่า CLASS 5 - บางรายไม่สมบูรณ์ใน CLASS 5 - โปลิโอและไม่สามารถใช้มือในการว่ายน้ำ - กล้ามเนื้อถูกทำลายเปรียบเทียบกับ CLASS 7
S5	- พิการแขนขาทั้ง 4 อย่างสมบูรณ์ ต่ำกว่า CLASS 8 - พิการไม่สมบูรณ์ระดับ CLASS 7 หรือ CLASS 6
S6	- แขนขาดเหนือศอก 2 ข้าง (A5) - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง และขาขาดเหนือเข่าด้านเดียวกัน (A9) - อัมพาตท่อนล่าง T1 - T8 - พิการไม่สมบูรณ์ระดับ CLASS 8

ตารางที่ 9 (ต่อ)

กลุ่ม	ลักษณะความพิการ
S7	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือน้อยกว่า 1 ใน 2 ส่วน (A9) - แขนขาดได้ศอก 2 ข้าง (A7) - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง และขาดด้านตรงกันข้ามขาดเหนือเข่า (A9) - อัมพาตท่อนล่าง T9 - L1
S8	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือมากกว่า 1 ใน 2 ส่วน (A1) - ขาขาดใต้เข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือน้อยกว่า 1 ใน 3 ส่วน (A3) - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง (A6) - ฝ่ามือขาด 2 ข้าง - โปลิโออัมพาตท่อนล่าง ไม่สามารถเตะพุงตัวได้ แต่สามารถเหยียดตรง และถีบส่งเท้าได้เล็กน้อย
S9	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง (A2) - ขาขาดใต้เข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือมากกว่า 1 ใน 3 ส่วน (A3) - แขนขาดได้ศอก 1 ข้าง (A8) - โปลิโอ ขาพิการ 1 ข้าง - อัมพาตท่อนล่าง ลำตัวใช้การได้
S10	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดใต้เข่า 1 ข้าง (A4) - ฝ่ามือขาด 1 ข้าง - ฝ่าเท้าขาด 2 ข้าง - โปลิโอ ขาใต้เข่าพิการ

หมายเหตุ ลักษณะความพิการแต่ละกลุ่มที่มีปัญหาจะ ใช้การเทียบเคียงตามความเหมาะสม

2.4.2 กลุ่ม SB แข่งขันประเภทว่ายน้ำ จัดการแข่งขันตามกลุ่มลักษณะของความพิการ ได้ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การแบ่งกลุ่มความพิการในการแข่งขันว่ายน้ำ

กลุ่ม	ลักษณะความพิการ
SB 1	<ul style="list-style-type: none"> - พิกัดแขนขา ทั้ง 4 อย่างสมบูรณ์ ต่ำกว่า CLASS 6 - กล้ามเนื้อถูกทำลายอย่างรุนแรง
SB 2	<ul style="list-style-type: none"> - พิกัดแขนขาทั้ง 4 อย่างสมบูรณ์ ต่ำกว่า CLASS 7 - กล้ามเนื้อถูกทำลายอย่างรุนแรง เทียบเท่า CLASS 7 และไม่สามารถเหยียดนิ้วมือได้เลย
SB 3	<ul style="list-style-type: none"> - พิกัดแขนขาทั้ง 4 อย่างสมบูรณ์ ต่ำกว่า CLASS 8 - พิกัดขาทั้ง 2 ข้าง ในระดับ T1 - T5 - พิกัดไม่สมบูรณ์ที่ระดับ CLASS 7
SB 4	<ul style="list-style-type: none"> - พิกัดขา ทั้ง 2 ข้างอย่างสมบูรณ์ (T6 – T10) - พิกัดไม่สมบูรณ์ที่ระดับ CLASS 8
SB 5	<ul style="list-style-type: none"> - พิกัดขาทั้ง 2 ข้างอย่างสมบูรณ์ (T10 – L1) - พิกัดไม่สมบูรณ์ที่ระดับ (T5) - ตัดข้อเท้าทั้ง 2 ข้าง สั้นกว่า 1 ใน 4 ส่วน
SB 6	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือมากกว่า 1 ใน 4 ส่วน (A1) - พวกร Dysmelia แขนสั้นเหนือศอก 2 ข้าง และขาสั้นเหนือเข่า 1 ข้าง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

กลุ่ม	ลักษณะความพิการ
SB 7	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือมากกว่า 1 ใน 4 ส่วน (A1) - พวกร Dysmelia แขนสั้นเหนือศอก 2 ข้าง และขาสั้นเหนือเข่า 1 ข้าง - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง และขาข้างตรงกันข้ามขาดเหนือเข่า - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง และขาตรงกันข้ามมีความผิดปกติ - พวกรโพลิโอ และอัมพาตท่อนล่าง เตขาได้บ้าง
SB 8	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง (A2) - ขาขาดใต้เข่า 2 ข้าง มีส่วนที่เหลือมากกว่า 1 ใน 2 ส่วน (A3) - แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง (A6) - แขนขาดใต้ศอก 2 ข้าง (A7) - โปลิโอ ขาพิการ 1 ข้าง - อัมพาตท่อนล่าง (L5)
SB 9	<ul style="list-style-type: none"> - ขาขาดใต้เข่า 1 ข้าง มีส่วนที่เหลือน้อยกว่า 3 ใน 4 ส่วน (A4) - แขนขาดใต้ศอก 1 ข้าง มีส่วนที่เหลือน้อยกว่า 1 ใน 2 ส่วน (A8)

หมายเหตุ ลักษณะความพิการแต่ละกลุ่มที่มีปัญหาจะให้การเทียบเคียงตามความเหมาะสม

2.4.3 กลุ่ม SM แข่งขันประเภทว่ายน้ำเดี่ยวผสม

การหาค่า SM (กลุ่ม S x 3) + กลุ่ม SB = SM

4

S คือ ระดับความพิการในกลุ่ม S เช่น S1, S2, S3

SB คือ ระดับความพิการในกลุ่ม SB เช่น SB1, SB2, SB3

3. ประเภทการแข่งขัน

3.1 กลุ่มความพิการทางหู (ชาย/หญิง)

- 3.1.1 ฟรีสไตล์ 50 เมตร, 100 เมตร, 200 เมตร
- 3.1.2 กรรเชียง 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.1.3 กบ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.1.4 ฝี่ลื้อ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.1.5 เดี่ยวผสม 200 เมตร
- 3.1.6 ผลัดฟรีสไตล์ 4x50 เมตร (ตัวจริง 4 คน สำรอง 1 คน)
- 3.1.7 ผลัดผสม 4x50 เมตร (ตัวจริง 4 คน สำรอง 2 คน)

3.2 กลุ่มความพิการทางปัญญา (ชาย/หญิง)

- 3.2.1 ฟรีสไตล์ 50 เมตร, 100 เมตร, 200 เมตร
- 3.2.2 กรรเชียง 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.2.3 กบ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.2.4 ฝี่ลื้อ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.2.5 เดี่ยวผสม 200 เมตร
- 3.2.6 ผลัดฟรีสไตล์ 4x50 เมตร (ตัวจริง 4 คน สำรอง 1 คน)
- 3.2.7 ผลัดผสม 4x50 เมตร (ตัวจริง 4 คน สำรอง 2 คน)

3.3 กลุ่มความพิการทางตา (ชาย/หญิง)

- 3.3.1 ฟรีสไตล์ 50 เมตร, 100 เมตร, 200 เมตร
- 3.3.2 กรรเชียง 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.3.3 กบ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.3.4 ฝี่ลื้อ 50 เมตร, 100 เมตร
- 3.3.5 เดี่ยวผสม 200 เมตร
- 3.3.6 ผลัดฟรีสไตล์ 4x50 เมตร

3.3.7 ผลัดผสม 4x50 เมตร

3.4 กลุ่มความพิการทางสมอง แขนขา อัมพาต และโปลิโอ

- 1.4.1 ฟรีสไตล์ 50 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.2 ฟรีสไตล์ 100 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.3 ฟรีสไตล์ 200 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.4 กรรเชียง 50 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.5 กรรเชียง 100 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.6 กบ 50 เมตร กลุ่ม SB1 – SB9
- 1.4.7 กบ 100 เมตร กลุ่ม SB1 - SB9
- 1.4.8 ว่ายน้ำ 50 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.9 ว่ายน้ำ 100 เมตร กลุ่ม S1 - S10
- 1.4.10 เดี่ยวผสม 150 เมตร กลุ่ม SM1 - SM4 (ไม่มีผีเสื้อ)
- 1.4.11 เดี่ยวผสม 200 เมตร กลุ่ม SM5 - SM10
- 1.4.12 ผลัดฟรีสไตล์ 4x50 เมตร คะแนนรวมไม่เกิน 20 คะแนน
- 1.4.13 ผลัดฟรีสไตล์ 4x50 เมตร คะแนนรวมไม่เกิน 34 คะแนน
- 1.4.14 ผลัดผสม 4x50 เมตร คะแนนรวมไม่เกิน 20 คะแนน
- 1.4.15 ผลัดผสม 4x50 เมตร คะแนนรวมไม่เกิน 34 คะแนน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นพพร (2533) ศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนคนพิการที่เข้าแข่งขันกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบเลือกโดยจงใจ จำนวน 359 คน ใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษามีดังนี้ (1) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาคคนพิการอยู่ในระดับปานกลาง (2) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาคคนพิการทางร่างกายแตกต่างกับนักกีฬาคคนพิการทางการสื่อสารและนักกีฬาคคนพิการทางการมองเห็นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาคคนพิการทุกประเภทเพศชายน้อยกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของ

นักกีฬาคนพิการทางการสื่อสารและนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็นเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง ยกเว้นความวิตกกังวลของนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหวเพศชายมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (5) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาคนพิการในลักษณะความพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสารและการมองเห็นเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน (6) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาคนพิการ กลุ่มอายุ 5-9 ปี แตกต่างกับนักกีฬาพิการในกลุ่มอายุ 15-19 ปี และกลุ่มอายุ 20 ปี ขึ้นไป

วินิตย์ (2536) ทำการศึกษาปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14 ในปี พ.ศ.2535 ซึ่งเก็บข้อมูลจากนักกีฬา จำนวน 246 คน ผู้ฝึกสอนหรือผู้ควบคุมทีม จำนวน 99 คน และผู้บริหารจำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบดังนี้ (1) ผู้บริหารไม่จัดสรรงบประมาณในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างเพียงพอ และผู้บริหารไม่ให้ขวัญและกำลังใจในการเข้าร่วมการแข่งขันทุกโอกาส (2) ผู้ฝึกสอนหรือผู้ควบคุมทีม ขาดความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาของผู้ฝึกสอน (3) ตัวนักกีฬา ขาดทุนทรัพย์ และขาดการเก็บบำรุงตัวก่อนการแข่งขัน (4) การจัดและดำเนินการแข่งขันไม่สามารถจัดประชาสัมพันธ์การแข่งขันได้เท่าที่ควร และประชาชนไม่เข้าใจกติกาและวิธีการตัดสินกีฬาคนพิการ (5) อุปกรณ์และสนามการแข่งขันไม่พร้อมก่อนการแข่งขัน อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันคุณภาพต่างกันมาก (6) อาหารและน้ำอุปโภคบริโภคมีปัญหาน้อย (7) ที่พักและห้องสุขาอยู่ไกลกันมาก และการให้บริการไม่สะดวก (8) การเดินทางโรงเรียนหรือหน่วยงานไม่มียานพาหนะในการรับส่งนักกีฬาของตนเอง นักกีฬาและเจ้าหน้าที่ขาดความสะดวกรวดเร็วในการเดินทางจากภูมิลำเนาถึงจังหวัดชัยภูมิที่เป็นสถานที่แข่งขัน (9) โรงเรียนและหน่วยงานขาดแพทย์หรือพยาบาลประจำทีม และขาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจกลุ่มความพิการของนักกีฬาพิการโดยเฉพาะ (10) ไม่มีป้ายหรือข้อความประชาสัมพันธ์ตามจุดสำคัญๆ ของจังหวัด และขาดบุคลากรในการประชาสัมพันธ์จัดงานต่างๆ (11) งบประมาณส่วนใหญ่ได้จากเงินอุดหนุนกีฬาคนพิการ กองกีฬา กรมพลศึกษา และจากโรงเรียนหน่วยงานที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันแต่ยังไม่เพียงพอ

นัยนา (2538) ทำการศึกษาความวิตกกังวลของนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา และการแข่งขันกีฬาคัดเลือกเยาวชนตัวแทนเขต 7 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 105 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการวิจัยพบดังนี้ (1) ในการแข่งขันกีฬา นักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา นักกีฬามีความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับสูงร้อยละ 17 ระดับกลางร้อยละ 73.30

ระดับต่ำร้อยละ 9.50 ความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับสูงร้อยละ 15.20 ระดับกลางร้อยละ 66.70 ระดับต่ำร้อยละ 18.10 ความเชื่อมั่นในตนเองในระดับสูงร้อยละ 18.10 ระดับกลางร้อยละ 67.60 ระดับต่ำร้อยละ 14.30 ในการแข่งขันคัดเลือกว่าตัวแทนเขต 7 นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับสูงร้อยละ 13.30 ระดับกลางร้อยละ 72.40 ระดับต่ำร้อยละ 14.30 ความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับสูงร้อยละ 9.50 ระดับกลางร้อยละ 82.90 ระดับต่ำร้อยละ 10.60 ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงร้อยละ 23.80 ระดับกลางร้อยละ 54.30 ระดับต่ำร้อยละ 21.90 (2) ความวิตกกังวลทางร่างกายของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งกีฬา นักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา สูงกว่าระดับความวิตกกังวลทางร่างกาย ในการแข่งขันคัดเลือกว่าตัวแทนเขต 7 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจ และความเชื่อมั่นในตนเองไม่มีความแตกต่างกัน (3) ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย ของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งกีฬา นักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันในเชิงลบ ความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันในเชิงลบ ในการแข่งขันคัดเลือกว่าตัวแทนเขต 7 ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบ

อริศรา (2539) ทำการศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทลู่ของกลุ่มประเทศอาเซียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 ณ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 140 คน เป็นเพศชาย 84 คน และ เพศหญิง 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และตามลักษณะนิสัย ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) นักกรีฑาประเภทลู่ของกลุ่มประเทศอาเซียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 มีระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์อยู่ในระดับสูง และความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลาง (2) นักกรีฑาชายและหญิงประเภทลู่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) นักกรีฑาระยะสั้นระยะกลาง และระยะไกล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับตามลักษณะนิสัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กัลยา (2545) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะนิสัย ความวิตกกังวลตามสถานการณ์และคะแนนในการแข่งขันยิงธนู ในกลุ่มตัวอย่างนักกีฬายิงธนูที่เข้าร่วมการแข่งขันยิงธนูรายการเกษตรโอเพ่น จำนวน 58 คน และนักกีฬายิงธนูที่เข้าร่วมการแข่งขันยิง

ธนูรายการ เขลางค์โอเฟ่น จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 98 คน โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะนิสัยกับคะแนนในการแข่งขันยิงธนูมีความสัมพันธ์กันในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (2) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับคะแนนในการแข่งขันยิงธนู ความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเอง กับคะแนนในการแข่งขันยิงธนู ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจ มีความสัมพันธ์กันในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ (3) ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะนิสัย ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และคะแนนในการแข่งขันยิงธนู มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จันทิวา (2547) ทำการศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬายูโดในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาของวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่ง โดยวิธีการเลือกอย่างมีเงื่อนไข จำนวน 108 คน เป็นเพศชาย 67 คน และเพศหญิง 41 คน โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และแบบสอบถามความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยของเพศชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ซึ่งแบ่งออกเป็น ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (2) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของเพศชายและหญิงพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการแข่งขัน 1 สัปดาห์ กับก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุพัชรินทร์ (2547) ศึกษาความวิตกกังวลและการให้ข้อมูลย้อนกลับของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อในนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย ก่อนการแข่งขัน 7 วัน 4 วัน 1 วัน ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักฟุตบอลเยาวชนชาย จังหวัดสุพรรณบุรี อายุระหว่าง 16-18 ปี จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และเครื่องวัดการให้ข้อมูลย้อนกลับของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลและการให้ข้อมูลย้อนกลับของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อ ในช่วงก่อนการแข่งขัน 7 วัน 4 วัน และ 1 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (2) ความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองในช่วงก่อนการแข่งขัน 7 วัน 4 วัน และ 1 วัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความ

วิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเองกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อ ในช่วงก่อนการแข่งขัน 7 วัน 4 วัน และ 1 วัน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิเชษฐ (2548) ทำการศึกษาระดับและเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศเวียดนาม จำนวน 84 คนใน 5 ชนิด คือ วายน้ำ เทเบิลเทนนิส กรีฑา และยกน้ำหนัก โดยใช้แบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลได้ตัดแปลงจากแบบสอบถามการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของสมบัติ และนพรัตน์ (2539) ซึ่งประกอบด้วยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 5 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ผลการศึกษาพบดังนี้ นักกีฬาตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกเป็นรายด้านพบว่านักเรียนคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง 5 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน และมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้าน คือ ด้านการวางแผน และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการกีฬา ใน 5 ชนิดกีฬา พบว่ากีฬาทั้ง 5 ชนิดกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการกีฬาไม่แตกต่างกัน

ศักครินทร์ (2548) ทำการศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 32 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันฯ จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในด้านความวิตกกังวลทางร่างกายของนักกีฬาชายและหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในด้านความวิตกกังวลทางร่างกายของนักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาระดับต้น นักกีฬาระดับกลาง และนักกีฬาระดับสูง พบว่าความวิตกกังวลทางร่างกายของนักกีฬาระดับต้นและนักกีฬาระดับสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(4) ความวิตกกังวลทางร่างกาย กับความวิตกกังวลทางจิตใจของนักกีฬาที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.601$) ส่วนความวิตกกังวลทางกายกับความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.162$) และความวิตกกังวลทางจิตใจกับความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = -2.45$)

วิสูตร และ สำอางค์ (2549) ทำการศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬายกน้ำหนักที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายกน้ำหนักที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 162 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ด้านความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับต่ำ เท่ากับ 18.74 คะแนน ด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ อยู่ในระดับต่ำ เท่ากับ 19.96 คะแนน และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 28.77 คะแนน (2) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬา ยกน้ำหนักชายและนักกีฬายกน้ำหนักหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความวิตกกังวลทางร่างกายและด้านความวิตกกังวลทางจิตใจไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาที่ได้เหรียญรางวัลและนักกีฬาที่ไม่ได้เหรียญรางวัล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความวิตกกังวลทางร่างกายและด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) ความวิตกกังวลทางร่างกายกับความวิตกกังวลทางจิตใจของนักกีฬา มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.638$) ความวิตกกังวลทางจิตใจกับความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ($r = 0.140$) และความวิตกกังวลทางร่างกายกับความเชื่อมั่นในตนเองไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เชวงพจน์ (2549) ทำการศึกษาระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในการแข่งขันของนักกีฬายิงปืน และความแตกต่างของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาชายและหญิงในแต่ละรอบในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬายิงปืนของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 305 คน เป็นเพศชาย 151 คน และเพศหญิง 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬายิงปืนชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง (2) ระดับเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาอยู่ใน

ระดับสูง (3) ระดับเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาอยู่ระดับต่ำ (4) ความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยและเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (5) ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยและเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (6) เจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (7) รูปแบบของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองของนักกีฬามีทั้งหมด 8 รูปแบบ ซึ่งส่วนใหญ่มีรูปแบบเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานสูง แต่มีเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองต่ำ

ฉัฐสัญญา (2551) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ระหว่างนักเรียนชายและหญิงของแต่ละรอบในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภททีม 7 คน ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 จำนวน 288 คน เป็นเพศชาย 12 ทีม จำนวน 144 คน และเพศหญิง 12 ทีม จำนวน 144 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลเพศชายรอบแบ่งสาย มีความวิตกกังวลต่ำ ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ในรอบ 8 ทีม มีความวิตกกังวลต่ำและมีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูง ในรอบ 4 ทีม มีความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางร่างกายต่ำ และรอบชิงชนะเลิศมีระดับความวิตกกังวลต่ำ ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง (2) ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลเพศหญิง รอบแบ่งสาย มีความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางร่างกายต่ำ ในรอบ 8 ทีม มีความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง รอบ 4 ทีม มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และรอบชิงชนะเลิศมีระดับความวิตกกังวลต่ำ ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูง (3) ผลการเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในแต่ละรอบของการแข่งขันระหว่างนักกีฬาชายและเพศหญิงพบว่า รอบแบ่งสาย มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ยกเว้นความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รอบ 8 ทีม มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รอบ 4 ทีม มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และรอบชิงชนะเลิศ มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (4) ผลการเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในแต่ละรอบของการแข่งขันระหว่างนักกีฬาชายและเพศหญิง พบว่าเพศชายมีความวิตกกังวลทางร่างกายและความวิตกกังวลทางจิตใจ ระหว่างรอบชิงชนะเลิศกับรอบแบ่งสาย

และรอบ 8 ทีม และมีความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบ 8 ทีม กับรอบแบ่งสายและรอบ 4 ทีม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักกีฬาหญิงมีความวิตกกังวลทางร่างกายระหว่างรอบ 8 ทีม กับรอบชิงชนะเลิศ และมีความเชื่อมั่นในตนเองระหว่าง รอบชิงชนะเลิศกับรอบแบ่งสาย รอบ 8 ทีม และรอบ 4 ทีม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภาพัชร (2553) ทำการศึกษาและเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิงในแต่ละรอบของการแข่งขันกรีฑาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 ณ จังหวัดเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักกีฬากรีฑา จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 200 คน และเพศหญิง 200 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ในรอบคัดเลือกของนักกรีฑาชาย มีความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง (20.50 คะแนน) ความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง (21.02 คะแนน) และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (22.54 คะแนน) ตามลำดับ (2) ในรอบชิงชนะเลิศของนักกรีฑาชายมีความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง (21.84 คะแนน) ความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง (22.10 คะแนน) และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (25.46 คะแนน) ตามลำดับ (3) ในรอบคัดเลือกของนักกรีฑาหญิง มีความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง (20.50 คะแนน) ความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง (21.06 คะแนน) และความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง (23.28 คะแนน) ตามลำดับ (4) ในรอบชิงชนะเลิศของนักกรีฑาหญิง มีความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง (23.11 คะแนน) ความวิตกกังวลทางจิตใจ อยู่ในระดับปานกลาง (23.20 คะแนน) และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (25.76 คะแนน) ตามลำดับ (5) ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความวิตกกังวลทางจิตใจ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักกรีฑาชายกับนักกรีฑาหญิงในรอบคัดเลือก ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (6) ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความวิตกกังวลทางจิตใจ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักกรีฑาชายกับนักกรีฑาหญิงในรอบชิงชนะเลิศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (7) ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความวิตกกังวลทางจิตใจ และความเชื่อมั่นในตนเอง จำแนกตามการแข่งขันของนักกรีฑาเพศชายและเพศหญิง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Horvat *et al.* (1986) ทำการศึกษาการเปรียบเทียบจิตวิทยาที่บ่งบอกลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่มีร่างกายปกติและนักกีฬาคนพิการ เช่น ความเครียด ความกดดัน ความโกรธ ความแข็งแกร่ง ความเมื่อยล้า และความสับสน ของนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 251 คน เป็นนักกีฬาวิลแชร์ จำนวน 95 คน และนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ จำนวน 156 คน ผลการวิจัยพบว่าในนักกีฬาวิลแชร์บาดเจ็บออลเพศหญิง และนักกีฬาวิลแชร์กรีฑาเพศชาย มีการใช้จิตวิทยาในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์อันเกิดจากลักษณะนิสัยได้ดีกว่านักกีฬาประเภทอื่นๆ

Horvat *et al.* (1991) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ในช่วงก่อนและหลังการแข่งขัน ในนักกีฬาคนพิการเพศชาย ประเภทว่ายน้ำ กรีฑา ยกน้ำหนัก และเทเบิลเทนนิส จำนวน 36 คน พบว่านักกีฬาคนพิการเพศชายมีการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ในช่วงก่อนและหลังการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

Wiggins (1998) ศึกษาความวิตกกังวลที่มีต่อความสามารถทางการกีฬาในช่วงก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง 2 ชั่วโมง และ 1 ชั่วโมง กลุ่มตัวอย่าง คือ อาสาสมัครเพศชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 91 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตบอล ว่ายน้ำ กรีฑาลู่ และกรีฑาลาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์โดยให้ตอบแบบสอบถามจำนวน 3 ช่วงเวลา คือ ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ตามลำดับ ผลการศึกษาพบดังนี้ (1) ความวิตกกังวลทางร่างกาย ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง มีระดับสูงขึ้นมากว่าความวิตกกังวลทางจิตใจ (2) ความวิตกกังวลทางจิตใจจะไม่มีเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา (3) ความวิตกกังวลทางกายจะเพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง จนกระทั่งถึงก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมงตามลำดับ (4) ความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง จะลดลงเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างจากช่วงก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมงแรกมากนัก และ (5) ความสามารถของนักกีฬาไม่ได้ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาที่แปรเปลี่ยนไป

Seeley *et al.* (n.d.) ศึกษาความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างเพศชายและเพศหญิงในช่วงก่อนการแข่งขันและระหว่างการแข่งขัน ในนักกีฬาวอลเลย์บอล จำนวน 42 คน เป็นเพศชาย 22 คน และเพศหญิง 20 คน อายุระหว่าง 19-45 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์โดยให้นักกีฬาตอบแบบสอบถามความวิตกกังวล ครั้งที่ 1 ก่อนการแข่งขัน 10 นาที และครั้งที่ 2 หลังการแข่งขันเซตที่ 1 เสร็จสิ้น ผลการศึกษาพบว่าความวิตกกังวล

ทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ในช่วงก่อนการแข่งขันและระหว่างการแข่งขันของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Kou *et al.* (2003) ได้ศึกษาผลของความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยที่มีต่อความสามารถในการยกน้ำหนักของนักกีฬายกน้ำหนักชายได้หวัน ระดับมัธยมและศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 182 คน เป็นเพศชาย 111 คน และเพศหญิง 71 คน มาจากศูนย์ฝึกกีฬา 9 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และตามลักษณะนิสัย โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลทั้ง 2 แบบตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า (1) ความวิตกกังวลทางจิตใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลทางร่างกายและความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (2) ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายและความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (3) เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน โดยเพศชายมีความคงที่ของความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเพศหญิง (4) ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความเชื่อมั่นในตนเองและความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่ผ่านมาข้างต้นเป็นการประเมินความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในลักษณะความเข้มเพียงอย่างเดียว ซึ่ง Jones (1991) ได้แย้งว่าแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์เป็นการประเมินเพียงระดับความวิตกกังวลเท่านั้น และคะแนนความวิตกกังวลยังไม่สามารถเป็นตัวชี้วัดได้ ครอบคลุมทั้งหมด จึงเสนอแนะว่าควรมีการประเมินความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางร่วมด้วย เพื่อให้ทราบว่าระดับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาอย่างไร โดยมีงานวิจัยที่ทำการศึกษาความวิตกกังวลทางการกีฬาในลักษณะทิศทางร่วมด้วยโดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ซึ่งได้รวบรวมมาไว้พอสังเขปดังนี้คือ

สุพัชรินทร์ (2553) ทำการศึกษาและหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในลักษณะของความเข้มและทิศทางช่วงก่อนการแข่งขันกีฬา ในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ณ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 243 คน เป็นเพศชาย 181 คน และเพศหญิง 62 คน อายุเฉลี่ย 20.78 ปี โดยให้นักกีฬาตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่ามีค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันกีฬา ในลักษณะของความเข้มและทิศทาง คือ ความวิตกกังวลทางจิตใจ เท่ากับ 22.63 ± 3.84 คะแนน และ 3.03 ± 8.20 คะแนน ($r = -0.46$; $p < .01$) และด้านความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ 22.37 ± 3.20 คะแนน และ 2.43 ± 7.80 คะแนน ($r = -0.17$; $p > .05$) มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสอดคล้องภายในของแบบสอบถามด้านความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ 0.87 และ 0.97 ตามลำดับ จากข้อมูลที่มีการประเมินความวิตกกังวลทั้งด้านความเข้มและทิศทางจะสามารถทำให้เกิดความเข้าใจลักษณะของความวิตกกังวลที่ส่งผลดีและส่งผลไม่ดีต่อความสามารถทางการกีฬาได้

Perry and Williams (1998) ได้ศึกษาต่อเนื่องจากการศึกษาของ Jones *et al.* (1994) และ Jones *et al.* (1995) โดยการประเมินระดับความมั่นใจและทิศทางของความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเอง ในนักกีฬาเทนนิสที่มีระดับทักษะต่างกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับทักษะ คือ ระดับทักษะสูง ปานกลาง และต่ำ และให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ผลการศึกษาพบว่าให้ผลใกล้เคียงกับการศึกษาของ Jones *et al.* (1995) ที่พบว่าไม่มีความแตกต่างของความวิตกกังวลทางร่างกายในทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าว อย่างไรก็ตามระดับของความวิตกกังวลทางจิตใจ จะมีค่าต่ำในนักกีฬาเทนนิสที่มีระดับทักษะต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่นๆ สรุปได้ว่าในนักกีฬาที่ยังมีทักษะหรือประสบการณ์น้อยจะยังไม่สามารถปรับตัว อารมณ์และความคาดหวังต่อผลการแข่งขันได้ นอกจากนี้ในนักกีฬาที่มีทักษะน้อย จะไม่ให้ความสำคัญในช่วงการแข่งขัน โดยในกลุ่มที่มีทักษะดีจะมีระดับความเชื่อมั่นในตนเองสูง ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ว่าระดับ ความเชื่อมั่นในตนเองที่เพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์กับระดับทักษะที่เพิ่มขึ้นด้วยแต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีทักษะปานกลางกับกลุ่มที่มีทักษะต่ำ ดังนั้น การศึกษานี้จึงสนับสนุนสมมติฐานของการศึกษาก่อนหน้านี้ได้เพียงบางส่วน โดยพบว่าในกลุ่มนักกีฬาที่มีทักษะสูงมีความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายที่ส่งผลต่อการเพิ่มความสามารถทางการกีฬา ท้ายสุดเมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างเพศพบว่าในเพศหญิงภาวะความวิตกกังวล มีผลเสียมากกว่าในเพศชาย ส่วนในเพศชายพบว่าจะมีผลต่อทั้งทางจิตใจและทางร่างกาย ทั้งนี้จะแตกต่างกันในนักกีฬาแต่ละคน

Hanton *et al.* (2004) ศึกษาการตอบสนองเกี่ยวกับความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬาเพศชาย จำนวน 82 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ นักกีฬาสมัครเล่น จำนวน 45 คน นักกีฬาทีมชาติ จำนวน 37 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับ

ปรับปรุงในช่วงก่อนการแข่งขัน 7 วัน 2 วัน 1 วัน 2 ชั่วโมง และ 30 นาที ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาทีมชาติมีทิศทางความสามารถทางการกีฬาที่ดีกว่านักกีฬาสโมสร ระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและทางร่างกายเพิ่มขึ้น และความเชื่อมั่นในตนเองลดลงในช่วงเวลาก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และ 30 นาที ความถี่ของความวิตกกังวลทางร่างกายและจิตใจเพิ่มขึ้นจากก่อนการแข่งขัน 7 วัน จนถึง 30 นาที และความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นก่อนการแข่งขัน 7 วัน และ 2 วัน

Kais and Raudsepp (2005) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับและทิศทางของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถทางการกีฬา ในนักกีฬาบาสเกตบอลและวอลเลย์บอลก่อนการแข่งขันรายการต่างๆ จำนวน 24 คน เป็นเพศชาย จำนวน 12 คน และเพศหญิง จำนวน 12 คน โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ฉบับปรับปรุง ผลการศึกษาพบว่านักกีฬามีความวิตกกังวลตามสถานการณ์ อยู่ในระดับปานกลางและความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับสูงมากก่อนการแข่งขัน ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าค่อนข้างคงที่แม้ในรายการแข่งขันที่แตกต่างกัน ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มและทิศทางไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาของนักกีฬา อย่างไรก็ตามความวิตกกังวลทางจิตใจ ในลักษณะความเข้ม มีผลเชิงบวกและมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาในระดับปานกลาง

Ferreira *et al.* (2007) ศึกษาความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนการแข่งขันในนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการในระดับชาติ จำนวน 42 คน โดยมีการจัดการแข่งขันกีฬา Paralympic Games โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ฉบับปรับปรุง โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลใน 3 ช่วงเวลา คือ 1 สัปดาห์ 2 ชั่วโมง และ 20 นาที ก่อนการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย อยู่ในระดับต่ำ แต่มีระดับความเชื่อมั่นในตนเองที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลา นอกจากนี้ นักกีฬาคนพิการมีความเชื่อมั่นในตนเองลดลงเมื่อเข้าใกล้ระยะเวลาการแข่งขัน

Coudeville *et al.* (2008) ศึกษาผลของความได้เปรียบของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนและหลังการแข่งขัน ในนักกีฬาบาสเกตบอล จำนวน 71 คน เป็นเพศชาย จำนวน 31 คน และเพศหญิง จำนวน 40 คน อายุเฉลี่ย 19.3 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับภูมิภาคในประเทศฝรั่งเศส โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์

ฉบับปรับปรุง ในช่วงก่อนและหลังการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาที่มีความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มน้อยอยู่ในระดับปานกลาง เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย ความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางในเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันซึ่งความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มนั้นไม่สามารถระบุผลของความได้เปรียบของคะแนนได้ แต่ความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางสามารถวิเคราะห์ได้ว่านักกีฬาที่ได้เต็มต่อมีผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดีขึ้น

Rokka *et al.* (2009) ศึกษาระดับความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มน้อยและทิศทางในเพศชายและเพศหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันแฮนด์บอลจูเนียร์รอบชิงชนะเลิศ ณ กรุงเอเธนส์ ในปี ค.ศ. 2008 จำนวน 115 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ในช่วงก่อนการแข่งขัน 30 นาที ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลทางจิตใจน้อยกว่าซึ่งส่งผลดีต่อความสามารถทางการกีฬานักกีฬาเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะความเข้มน้อยและทิศทางแตกต่างกัน โดยนักกีฬาเพศชายจะมีความวิตกกังวลทางจิตใจน้อยกว่านักกีฬาเพศหญิง และการรับรู้ความสามารถทางการกีฬา นักกีฬาเพศชายดีกว่านักกีฬาเพศหญิง ความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะทิศทางนักกีฬาแตกต่างกัน โดยนักกีฬาเพศชายมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่านักกีฬาเพศหญิง นอกจากนี้พบว่าผู้เล่นที่มีประสบการณ์ 4-6 ปี จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์น้อย

Vincent and Mahamood (2010) ศึกษาความแตกต่างของความวิตกกังวลก่อนและระหว่างการแข่งขันในกีฬามหาวิทยาลัยของประเทศมาเลเซีย จำนวน 902 คน เป็นเพศชายจำนวน 502 คน และเพศหญิงจำนวน 406 คน แบ่งเป็นนักกีฬาระดับชาติ จำนวน 53 คน นักกีฬาระดับรัฐ จำนวน 395 คน นักกีฬาระดับเขต จำนวน 120 คน นักกีฬาระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 211 คน นักกีฬาระดับโรงเรียนจำนวน 123 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ในช่วงก่อนและระหว่างการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่าในช่วงก่อนการแข่งขัน และระหว่างการแข่งขัน นักกีฬาระดับชาติและนักกีฬาเพศชาย มีคะแนนความวิตกกังวลทางร่างกายและความวิตกกังวลทางจิตใจ อยู่ในระดับต่ำกว่าเพศหญิงและนักกีฬาระดับโรงเรียนมีคะแนนความวิตกกังวลทางร่างกาย ความวิตกกังวลทางจิตใจอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่าในนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูงจะส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาที่ลดลง

Esfahani and Gheze (2010) ศึกษาความวิตกกังวลและระดับความโกรธระหว่างเพศชายและเพศหญิง ในช่วงก่อนการแข่งขัน 30 นาที ในลักษณะความเข้มและทิศทาง ในนักกีฬาวอลเลย์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยของประเทศอิหร่าน จำนวน 214 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง และแบบสอบถามความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย ผลการศึกษาพบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายสูงกว่าเพศชาย ส่วนเพศหญิงมีระดับความเชื่อมั่นในตนเองต่ำกว่าเพศชาย แต่ระดับความโกรธของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Papastergiou *et al.* (2010) ศึกษาความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันในนักกีฬาแฮนด์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันแฮนด์บอลชิงแชมป์แห่งชาติ จำนวน 264 คน เป็นเพศชาย จำนวน 125 คน และเพศหญิง จำนวน 139 คน อายุระหว่าง 13-16 ปี โดยให้ตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ในช่วงก่อนการแข่งขัน 30 นาที ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาเพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะความเข้มอยู่ในระดับสูง ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางร่างกายและจิตใจในลักษณะทิศทางไม่มีผลต่อความสามารถทางการกีฬา ในขณะที่ความเชื่อมั่นในตนเองมีผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี นักกีฬาที่ชนะการแข่งขันมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มอยู่ในระดับต่ำและมีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูง ส่วนนักกีฬาที่แพ้การแข่งขัน มีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มอยู่ในระดับสูง และมีความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับต่ำ นักกีฬาที่ชนะมีความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายและความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะทิศทางที่มีผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี และนักกีฬาที่แพ้มีความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย และความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะทิศทางที่ส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ไม่ดี

จากการศึกษาหลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะพบว่าความวิตกกังวลในนักกีฬาเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน อีกทั้งความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในแต่ละชนิดกีฬายังมีความแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจและความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้าม และการใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง สามารถแสดงถึงระดับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นและผลของความวิตกกังวลที่มีต่อความสามารถทางการกีฬาได้ชัดเจนมากขึ้น

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. ดินสอหรือปากกา

วิธีการ

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 ประกอบด้วย 10 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล เทเบิลเทนนิส และบอคเซีย มีอายุระหว่าง 10 – 25 ปี จำนวน 2,032 คน ประกอบด้วย เพศชาย 1,309 คน และเพศหญิง 723 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive random sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติ คือ เป็นนักกีฬาที่มีความพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น อายุระหว่าง 17 - 25 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 ประกอบด้วย 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และเทเบิลเทนนิส จำนวน 407 คน ประกอบด้วย เพศชาย 254 คน และเพศหญิง 153 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง (Modified Revised Competitive State Anxiety Inventory-2: MCSAI-2R) (ภาคผนวก ก) ใช้สำหรับการประเมินความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในลักษณะความเข้มนและทิศทาง (Jones, Swain and Hardy, 1993) โดย สุพัชรินทร์ (2553) ได้ทำการพัฒนาแบบสอบถามดังกล่าว ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสอดคล้องภายในของแบบสอบถามด้านความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มน เท่ากับ 0.87 และความวิตกกังวลในลักษณะทิศทาง เท่ากับ 0.97 ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ คือ ด้านความวิตกกังวลทางร่างกาย หมายถึง การประเมินภาวะอารมณ์ที่ทำให้รู้สึกเกิดความผิดปกติต่อร่างกาย จำนวน 7 ข้อคำถาม คือ ข้อคำถามที่ 1, 3,5,7,9,11,12 และความวิตกกังวลทางจิตใจ หมายถึง การประเมินภาวะอารมณ์ที่ทำให้จิตใจไม่มีความสุข ไม่พึงพอใจ ทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตใจ อารมณ์และสติปัญญา จำนวน 5 ข้อคำถาม คือ ข้อคำถามที่ 2,4,6,8,10

การประเมินความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มน มี 4 ระดับคะแนน คะแนน 4 หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลมาก และคะแนน 1 หมายถึง ไม่มีความวิตกกังวลเลย การคิดคะแนนให้นำคะแนนของแต่ละข้อในแต่ละด้านบวกกัน แล้วนำผลที่ได้มาหารด้วยจำนวนข้อทั้งหมดในแต่ละด้านและคูณด้วย 10 โดยมีเกณฑ์คะแนนดังนี้

คะแนน 10 - 19 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับต่ำ

คะแนน 20 – 30 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับปานกลาง

คะแนน 31 – 40 หมายถึง ความวิตกกังวลระดับสูง

การประเมินความวิตกกังวลในลักษณะทิศทาง มี 7 ระดับคะแนน คือ -3 ถึง +3 คะแนน -3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางไม่ดี และคะแนน +3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี โดยนำผลรวมคะแนนแต่ละด้านมาบวกกัน ซึ่งมีช่วงคะแนนดังนี้

ความวิตกกังวลทางจิตใจ (5 ข้อ) อยู่ในช่วงคะแนน -15 ถึง +15

ความวิตกกังวลทางร่างกาย (7 ข้อ) อยู่ในช่วงคะแนน -21 ถึง + 21

จากการนำแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักกีฬาคนพิการที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ จำนวน 30 คน พบว่ามีค่าความเที่ยงตรงเชิงสอดคล้องภายในของความวิตกกังวลในลักษณะของความเข้ม เท่ากับ 0.83 และความวิตกกังวลในลักษณะของทิศทาง เท่ากับ 0.76 ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ ($\alpha > .70$; Nunnally, 1978)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากทฤษฎีและหลักการจากตำรา เอกสารงานวิจัย
2. จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ งบประมาณ ใบบันทึกข้อมูล เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล
3. ทำหนังสือขอความร่วมมือจากผู้ควบคุมทีมนักกีฬาคนพิการ เพื่อประสานงานในการเก็บข้อมูล
4. ชี้แจงวัตถุประสงค์ การวิจัยและวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง กับผู้ช่วยวิจัยอย่างละเอียด ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาคนพิการซึ่งเป็นข้อจำกัดที่ผู้วิจัยไม่สามารถทำการสื่อสารด้วยตนเองกับกลุ่มผู้พิการได้ทั้งหมด
5. ก่อนการแข่งขัน 1 วัน ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ซึ่งใช้ระยะเวลาในการตอบประมาณ 15 นาที โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยไปเก็บข้อมูลตามสถานที่พักของนักกีฬาคนพิการ โดยมีรายละเอียดในการเก็บข้อมูลดังนี้
 - นักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว ใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ควบคุมนักกีฬาคนพิการและผู้ช่วยวิจัยคอยช่วยเหลือผู้วิจัยอธิบายการตอบแบบสอบถาม
 - นักกีฬาคนพิการทางการสื่อสาร ใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ควบคุมทีมนักกีฬาคนพิการและผู้ช่วยวิจัยคอยช่วยเหลือผู้วิจัยอธิบายการตอบแบบสอบถามโดยใช้ภาษามือ และเมื่อ

นักกีฬาคนพิการทางการสื่อสารไม่เข้าใจในข้อความผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะทำการตอบข้อสงสัย โดยมีผู้ควบคุมทีมนักกีฬาเป็นคนอธิบายให้นักกีฬาเข้าใจด้วยภาษามือ

- นักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น จะใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ควบคุมทีม นักกีฬาคนพิการและผู้ช่วยวิจัยคอยช่วยเหลือผู้วิจัยอธิบายการตอบแบบสอบถามด้วยการอ่านข้อความที่ละข้อและให้นักกีฬาคนพิการตอบทีละข้อ ซึ่งนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น ตอบคำถามโดยใช้การเขียนลงบนกระดาษที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ เมื่อนักกีฬาตอบแบบสอบถามครบทุกข้อแล้ว ผู้ช่วยวิจัยจะเป็นผู้นำคำตอบไปกรอกลงในแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ในระหว่างเก็บข้อมูล จะมีผู้ช่วยวิจัย 1 คน ทำการดูแลนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น 4 คน

6. ตรวจสอบผลการตอบแบบสอบถามให้สมบูรณ์หากไม่สมบูรณ์จะนำกลับไปสอบถามอีกครั้งเพื่อความสมบูรณ์

การใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการคำนวณผลทางสถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของอายุ เพศ ประสบการณ์การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการ ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของนักกีฬาคนพิการเพศชายและเพศหญิง

2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของนักกีฬาคนพิการเพศชายและเพศหญิง ด้วยวิธีการของเพียร์สัน โปรดักต์ โมเมนต์ (Pearson product moment correlation coefficient)

3. หาค่าความแตกต่างความวิตกกังวลทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของนักกีฬาคนพิการระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ด้วยการใช้สถิติ t-test independent

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ประโยชน์ที่ได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ฝึกสอนและผู้เกี่ยวข้อง รวมถึงนักกีฬาคนพิการได้ทราบถึงระดับความวิตกกังวลที่มีต่อความสามารถทางการกีฬา และสามารถวางแผนจัดการกับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

สถานที่และระยะเวลาการทําวิจัย

สถานที่

สถานที่พักสำหรับนักกีฬาคนพิการในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ระยะเวลา

ระหว่าง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2553 – เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2554

แหล่งทุนสนับสนุน

ทุนส่วนตัว

ผลและวิจารณ์

ผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และความแตกต่างของความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายตามสถานการณ์ในลักษณะความเข้มและทิศทางในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 จำนวน 407 คน อายุระหว่าง 17 - 25 ปี ประกอบด้วย นักกีฬาคคนพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น ใน 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ วายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และเทเบิลเทนนิส โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง ซึ่งแบ่งออกเป็นความวิตกกังวลทางจิตใจ และความวิตกกังวลทางร่างกาย เพื่อประเมินความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มและทิศทาง และวิเคราะห์ผลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตอนที่ 4 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มและทิศทางระหว่างนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง แสดงด้วยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ อายุ ประสบการณ์การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการ ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มน้ำและทิศทาง ในส่วนของเพศและลักษณะของความพิการแสดงด้วยจำนวนและค่าร้อยละ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 จำนวน 407 คน อายุเฉลี่ย 18.74 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.81 ปี เป็นเพศชาย 254 คน (ร้อยละ 62.40) เพศหญิง จำนวน 153 คน (ร้อยละ 37.60) แบ่งออกเป็นความพิการทางการเคลื่อนไหว จำนวน 43 คน (ร้อยละ 10.60) ความพิการทางการสื่อสาร จำนวน 333 คน (ร้อยละ 81.60) ความพิการทางการมองเห็น จำนวน 31 คน (ร้อยละ 7.60) มีประสบการณ์การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการ เฉลี่ย 3.10 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.79 ครั้ง ประกอบด้วย 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ ว่ายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และ เทเบิลเทนนิส ตามลำดับ (ดังตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการ แห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 จำแนกตามประเภทกีฬา

ประเภทกีฬา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรีฑา	82	20.10
ฟุตบอล	75	18.40
เปตอง	68	16.70
วอลเลย์บอล	48	11.80
เซปักตะกร้อ	45	11.10
ว่ายน้ำ	30	7.40
แบดมินตัน	24	5.90
โกบอล	19	4.70
เทเบิลเทนนิส	16	3.90
รวม	407	100.00

ตอนที่ 2 ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ลักษณะความเข้ม $\bar{X} \pm S.D.$	ลักษณะทิศทาง $\bar{X} \pm S.D.$
ความวิตกกังวลทางจิตใจ	23.78 \pm 6.05	-1.55 \pm 5.14
ความวิตกกังวลทางร่างกาย	23.34 \pm 6.56	-2.26 \pm 6.89

จากตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลทางจิตใจ ในลักษณะความเข้มและทิศทาง เท่ากับ 23.78 ± 6.05 คะแนน และ -1.55 ± 5.14 คะแนน ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะของความเข้มและทิศทาง เท่ากับ 23.34 ± 6.56 คะแนน และ -2.26 ± 6.89 คะแนน ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ กับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะของความเข้ม และทิศทาง ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการ แห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตารางที่ 13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
- ความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะความเข้มและทิศทาง	-0.122*
- ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง	-0.129*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 13 พบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจ และความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะของความเข้มและทิศทาง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 4 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางระหว่างเพศชายและเพศหญิง ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553

ตารางที่ 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ตัวแปร	เพศชาย $\bar{X} \pm S.D.$	เพศหญิง $\bar{X} \pm S.D.$	t	p
ความวิตกกังวลทางจิตใจ				
- ความเข้ม	23.45 \pm 5.90	24.33 \pm 6.27	-1.420	0.156
- ทิศทาง	-2.01 \pm 5.05	-0.80 \pm 5.22	-2.318	0.021*
ความวิตกกังวลทางร่างกาย				
- ความเข้ม	23.20 \pm 6.36	23.58 \pm 6.91	-0.559	0.577
- ทิศทาง	-3.05 \pm 6.45	-0.94 \pm 7.41	-3.026	0.003*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะของความเข้ม เท่ากับ 23.45 \pm 5.90 คะแนน และ 24.33 \pm 6.27 คะแนน ตามลำดับ และมีความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะของความเข้ม เท่ากับ 23.20 \pm 6.36 คะแนน และ 23.58 \pm 6.91 คะแนน ตามลำดับ โดยเพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะของทิศทางเท่ากับ -2.01 \pm 5.05 คะแนน และ -0.80 \pm 5.22 คะแนน ตามลำดับ และมีความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะของทิศทาง เท่ากับ -3.05 \pm 6.45 คะแนน

และ -0.94 ± 7.41 คะแนน ตามลำดับ โดยเพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิจารณ์

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์และความแตกต่างของความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายตามสถานการณ์ในลักษณะของความเข้มและทิศทางในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 จากการรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ผลการวิจัย แบ่งการวิจารณ์ผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วนดังนี้ คือ

1. ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายก่อนการแข่งขันในลักษณะความเข้ม เท่ากับ 23.78 และ 23.34 คะแนน ตามลำดับ (ตารางที่ 12) เมื่อนำค่าคะแนนความวิตกกังวลไปเทียบกับเกณฑ์การประเมินระดับความวิตกกังวล (ศักดิ์รินทร์, 2548) พบว่าระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ นพพร (2533) ที่พบว่านักกีฬาคคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 มีระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน โดยระดับความวิตกกังวลจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถในการปรับตัวของนักกีฬาเมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงความพร้อมด้านร่างกาย การรับรู้ความสำเร็จในผลการแข่งขันที่ผ่านมา และสภาพแวดล้อม เป็นต้น (สมบัติ และสมหญิง, 2542) จากทฤษฎีอิทธิพลของ Yerkes and Dodson (1908) อธิบายว่าระดับความวิตกกังวลต่ำหรือสูงเกินไปจะส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาตกลง แต่ในทางตรงกันข้ามหากนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลในระดับปานกลางจะส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาสูงขึ้น ดังนั้นความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับปานกลางจึงมีแนวโน้มว่าจะส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางพบว่ามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ - 1.55 และ - 2.26 ตามลำดับ (ตารางที่ 12) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางมีผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาของตนเองลดลง จะเห็นได้ว่าการแปรผล

จากคะแนนความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มและทิศทางไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสถานิน โชนของพลังที่เหมาะสม (Zone of Optimal Function) ได้ขยายความต่อจากทฤษฎีนี้ว่าระดับความวิตกกังวลไม่จำเป็นต้องอยู่ในระดับปานกลางเสมอไปถึงจะทำให้ นักกีฬามีความสามารถทางการกีฬาที่ดี แต่สามารถเลื่อนได้ตามความเหมาะสมของนักกีฬาแต่ละคน แสดงให้เห็นว่าที่มีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มที่อยู่ในระดับปานกลางก็ไม่ได้ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถในทางที่ดี ดังนั้นผู้ฝึกสอนจึงควร ค้นหาโซนที่เหมาะสมของนักกีฬาเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาคนพิจารณาให้สูงขึ้น

สุพัชรินทร์ (2553) เสนอว่าควรมีการประเมินความวิตกกังวลของนักกีฬาในลักษณะความเข้มและทิศทางควบคู่กัน เพื่อให้ผลการประเมินความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันมีความแม่นยำมากขึ้น Jones *et al.* (1993) พบว่านักกีฬาระดับดีและนักกีฬาระดับดีเยี่ยมมีความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มไม่แตกต่างกัน แต่นักกีฬาระดับดีเยี่ยมมีความวิตกกังวลในลักษณะทิศทางที่ส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาที่ดีกว่านักกีฬาระดับดี จะเห็นได้ว่าประสบการณ์ในการเป็นนักกีฬามีผลต่อความวิตกกังวลและความสามารถทางการกีฬาด้วยเช่นกัน ซึ่ง Perry and Williams (1998) ยังพบว่านักกีฬาเทนนิสที่มีประสบการณ์น้อยจะมีระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายสูง ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาของตนเองลดลง เช่นเดียวกับ Hanton *et al.* (2004) พบว่านักกีฬาระดับสโมสรมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายสูงกว่านักกีฬาระดับทีมชาติ จึงส่งผลให้การแสดงความสามารถทางการกีฬา ลดต่ำลงมากกว่า สำหรับงานวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการเฉลี่ย 3.1 ครั้ง ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ไม่มากนัก จึงส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลที่สามารถเกิดขึ้นได้เช่นกัน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเป็นความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามในระดับต่ำ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ - 0.122 และ - 0.129 ตามลำดับ (ตารางที่ 13) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางของนักกีฬามีความสัมพันธ์กันใน

ทิศทางตรงกันข้าม (สุพัชรินทร์, 2553; Hammermeister and Burton, 1995; Perry and Williams, 1998; Joseph and Cox, 2002; Raudsepp and Kais, 2002; Vincent and Mahamood, 2010) ดังนั้นหากนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลในลักษณะความเข้มสูงย่อมแสดงให้เห็นว่านักกีฬามีการรับรู้ถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นสามารถมีผลต่อการแสดงความสามารถทางการกีฬาที่ลดลง

3. ความวิตกกังวลทางจิตใจ และความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะความเข้มและทิศทางในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง

ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ 23.45 คะแนน และ 23.20 คะแนน ตามลำดับ ส่วนเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ 24.33 คะแนน และ 23.58 คะแนน ตามลำดับ (ตารางที่ 14) เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมินระดับความวิตกกังวล (ศักดิ์รินทร์, 2548) พบว่าระดับความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการประเมินความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการในรอบแรก ซึ่งอาจยังไม่เกิดความกดดันจากสถานการณ์มากนัก และอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมในการแข่งขันเหมือนกันจึงไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบกัน อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย เท่ากับ 18.74 ปี ซึ่งถือว่าอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายที่มีความคิด บุคลิกภาพ และสติปัญญาใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ (พรพิมล, 2539) จึงสามารถควบคุมความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับปานกลางได้ และจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่านักกีฬาเพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มไม่แตกต่างกันในหลากหลายชนิดกีฬา เช่น นักกีฬากรีฑาประเภทลู่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 (อริสรา, 2539) นักกีฬายูโดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 (จันทิวา, 2547) นักกีฬายกน้ำหนักที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 (วิสูตร และสำออง, 2549) นักกีฬากรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 (ภาพัชร, 2553) และนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับภูมิภาค (Coudevyille *et al.*, 2008) เป็นต้น

ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย ในลักษณะทิศทางของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Perry and Williams (1998) ทำการศึกษาในนักกีฬาเทนนิสทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยของประเทศอังกฤษ Esfahani and Gheze (2010) ทำการศึกษาในนักกีฬาโอลิมปิกทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยของประเทศอิหร่าน และ Papastergiou *et al.* (2010) ซึ่งพบว่านักกีฬาแฮนด์บอลทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันแฮนด์บอลชิงแชมป์แห่งชาติ มีความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางแตกต่างกัน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ - 2.01 และ - 3.05 คะแนน ตามลำดับ ส่วนเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายเท่ากับ - 0.80 และ - 0.94 คะแนน ตามลำดับ (ตารางที่ 14) เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ความวิตกกังวลทางจิตใจและร่างกายของเพศชาย พบว่ามีการรับรู้ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายที่ส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาตกลงมากกว่าเพศหญิง พิชิต (2534) กล่าวว่า ผู้ชายจะมีความกระตือรือร้นต่อการแข่งขันมากกว่าเพศหญิง โดยต้องการได้รับสิ่งตอบแทนจากสังคม การเป็นที่รู้จักและผู้ชายมักจะได้รับการกระตุ้นจากสังคมให้กระตือรือร้นต่อการแข่งขันมากกว่าผู้หญิง ซึ่ง นฤพนธ์ และจิรกรณ์ (2541) พบว่าการปฏิบัติของพ่อ แม่ ครู และโค้ช มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาเพศชายมากกว่าเพศหญิงด้วย ดังนั้นความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายของเพศชายที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาที่ตกลงนั้น อาจเกิดจากการคาดหวังความสำเร็จที่สูงและการคาดหวังว่าจะได้รับการประเมินที่ไม่ดีจากคนรอบข้าง เช่น โค้ช พ่อและแม่ นอกจากนี้ กัลยากร (2548) กล่าวว่าเพศหญิงจะมีความสนใจในเรื่องการสนทนา พูดคุยและเรื่องบันเทิงต่างๆ ส่วนเพศชายจะสนใจเรื่องกีฬา ภาพยนตร์ เพศตรงข้าม และเรื่องท้าทายต่างๆ จึงทำให้เพศหญิงมีการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดีกว่าเพศชายเพราะไม่มีแรงกดดันหรือความคาดหวังจากสังคมมากเท่าเพศชาย และจากการที่เพศชายให้ความสนใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพและสภาพร่างกายมากกว่าเพศหญิงจึงเป็นแรงผลักดันทำให้นักกีฬาคนพิการเพศชายมีการรับรู้ความวิตกกังวลในทางที่ลดลงมากกว่านักกีฬาคนพิการเพศหญิง ทั้งนี้ นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวนั้นมีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อความวิตกกังวลที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถทางการกีฬาได้ (พิชิต, 2534) และจากสภาพปัญหาของผู้พิการซึ่งอธิบายได้จากทฤษฎีปมด้อย (inferiority complex) นั้น พบว่าจากสภาพความบกพร่องของร่างกาย อันทำให้รู้สึกทรมานเพราะรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิตและต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นจึงพยายามดิ้นรนเพื่อไปสู่สิ่งที่ดีกว่าและจะพยายามนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ จึงมีผลทำให้ผู้พิการประเมินคุณค่าของตนเองต่ำลง (McDaniel, 1976) และนำไปสู่ความวิตกกังวลในการแสดงความสามารถทางการกีฬาได้

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์และความแตกต่างของความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายตามสถานการณ์ในลักษณะของความเข้มและทิศทางในนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี 2553 กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร และการมองเห็น ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 407 คน อายุระหว่าง 17-25 ปี เป็นเพศชาย 254 คน เพศหญิง 153 คน ประกอบด้วย 9 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ฟุตบอล เปตอง วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ ว่ายน้ำ แบดมินตัน โกลบอล และเทเบิลเทนนิส เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง โดยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความวิตกกังวลทางจิตใจในลักษณะความเข้มและทิศทาง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทาง มีความสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกาย ก่อนการแข่งขัน 1 วัน ซึ่งงานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงระยะอื่นๆ เช่น ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง หรือ 1 ชั่วโมง เพื่อทราบข้อมูลความวิตกกังวลทางจิตใจ และความวิตกกังวลทางร่างกายในช่วงเวลาต่างๆ

2. การพัฒนาแบบสอบถามเกี่ยวกับจิตวิทยาการกีฬาที่มีความเฉพาะเจาะจงกับลักษณะความพิการต่างๆ เช่น สำหรับนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น ควรมีการปรับรูปแบบของแบบสอบถามโดยการใช้อักษรเบรลล์ เพื่อให้ผู้ตอบสามารถอ่านและตอบแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง

3. การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้มและทิศทางการนักกีฬาคนพิการประเภทอื่นๆ หรือระดับอายุ และประสบการณ์ในการเป็นนักกีฬาคนพิการ เป็นต้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมประชาสัมพันธ์. 2542. พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534. กรุงเทพฯ.

กัลยากร จำเริญสาร. 2548. ผลการใช้กิจกรรมทางศิลปะ ดนตรี และกีฬา เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กัลยา วรรณคำสือ. 2545. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะนิสัย ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ และคะแนนในการแข่งขันยิงธนู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จรรยาพร ธรณินทร์. 2536. พลศึกษาสำหรับคนพิการ. เทพนิมิตการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

จันทิwa จันทะบุตร. 2547. ความวิตกกังวลของนักกีฬา 유도ในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชูศักดิ์ ปานปรีชา. 2551. จิตวิทยาทั่วไป. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.

เชวงพจน์ ครองธานินทร์. 2549. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬายิงปืนในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ณัฐสัญญา นามหาชัย. 2551. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นพพร เล้าเรื่องศิลป์ชัย. 2533. การศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการที่เข้าแข่งขันกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นัยนา บุญพวงษ์. 2538. ความวิตกกังวลของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี
ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษาและการแข่งขันคัดเลือกนักกีฬา
เยาวชนตัวแทนเขต 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร และจิรกรณ์ ศิริประเสริฐ. 2541. ความแตกต่างทางเพศในเกมและกิจกรรม
พลศึกษาสำหรับเด็ก. วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา. 12(1): 86 - 91.
- ปราณี อยู่ศิริ. 2542. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยและเจตคติที่
เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิเชษฐ์ ชัยเลิศ. 2548. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. 2534. เอกสารประกอบการสอน จิตวิทยาการกีฬา. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- พรพิมล เจียมนาคินทร์. 2539. พัฒนาการวัยรุ่น. ต้นอ้อ แกรมมี่, กรุงเทพฯ.
- ภาพัชร คำนึ่ง. 2553. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินิตย์ จันทรมนตรี. 2536. ปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาคคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14
พุทธศักราช 2535. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิสูตร วรรณคดี และสำออง เป้าช้างเผือก. 2549. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬา
ยกน้ำหนักที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22. กองวิจัยและพัฒนากีฬา
ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย, กรุงเทพฯ.

ศักดิ์รินทร์ ชรรวมวงศ์. 2548. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์โดยใช้แบบทดสอบ CSAI-2R ที่เข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 32. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริธร โฆษคุณวุฒิ. 2548. ทักษะคิดต่อการออกกำลังกายของผู้ฝึกการศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการหายัดฝน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541. จิตวิทยาการศึกษา. ไทยวัฒนาพานิช. กรุงเทพฯ.

สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541. จิตวิทยาการศึกษา. ชลบุรีการพิมพ์, ชลบุรี.

สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทร์ไทย. 2542. จิตวิทยาการศึกษา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

สุพัชรินทร์ ปานอุทัย. 2547. การศึกษาความวิตกกังวลและการให้ข้อมูลย้อนกลับของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อในนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย ก่อนการแข่งขัน 7 วัน 4 วัน และ 1 วัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุพัชรินทร์ ปานอุทัย. 2553. ความเข้มและทิศทางของความวิตกกังวลของนักกีฬา ก่อนการแข่งขัน. วิทยาสารกำแพงแสน. (มกราคม – เมษายน): 29-44

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2550. รายงานการสำรวจคนพิการ พ.ศ. 2550. กองคลังข้อมูลและสารสนเทศ สถิติแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, กรุงเทพฯ.

สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย. 2553. กีฬานักเรียนคนพิการ. แหล่งที่มา: <http://www.Sadt-thailand.com>, 17 กุมภาพันธ์ 2552.

อภิชา โฆวินทะ. 2544. คู่มือสำหรับผู้บาดเจ็บไขสันหลัง. พิมพ์ครั้งที่ 3. ศ.ทรัพย์การพิมพ์. เชียงใหม่.

อุดม พิมพา. 2526. ความวิตกกังวลกับการเล่นกีฬา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

อริศรา ลอยเมฆ. 2539. การศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทลูกกลมประเทศอาเซียน
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

Cox, R. H., M.P. Martens and W.D. Russell. 2003. Measuring anxiety in athletics:
The revised Competitive State Anxiety Inventory-2. **Journal of Sport and Exercise
Psychology**. 25: 519-533.

Cox, R. H. 2007. **Sport Psychology: Concepts and applications**. 6th ed . The McGraw - Hill,
New York.

Coudevylle, R., K. Ginis., J. P. Famose. and C. Garnigon. 2008. Effects of self handicapping
strategies on anxiety before athletic performance. **Journal of the Sport Psychologist**.
22: 304-315.

Esfahani, N. and H. Gheze. 2010. The Comparison of pre competition anxiety and state anger
between female and male volleyball players. **World Journal of Sport Sciences**.
3(4): 237-242.

Ferreira, J. P., N. Chatzisarantis., P. M. Gaspar and M. J. Campos. 2007. Percompetitive anxiety
and self confidence in athletes with disability. **Journal of Perceptual and Motor Skill**.
105(1): 339 -346.

Hammermeister, J and D. Burton. 1995. Anxiety and ironmen: Investigating the antecedents and
consequences of endurance athletes state anxiety. **Sport Psychologist**. 9(1): 29-40.

- Horvat, M., R. French and K. Henshen. 1986. A comparison of psychological characteristic of male and female able-bodied and wheelchair athletes. **Journal of Paraplegia**. 24(2): 115-122.
- Horvat ,M., G. Roswal and K. Henshen. 1991. Psychological profiles of disabled male athletes before and after competition. **Journal of Clinical Kinesiology**. 45: 14-18.
- Hanton, S., O. Thomas and I. Maynard. 2004. Competitive anxiety responses in the week leading up to competition: The role of intensity, direction and frequency dimensions. **Psychology of Sport and Exercise**. 5(2): 169-181.
- Jones, J.G. 1991. Recent developments and current issues in competitive state anxiety research. **The Psychologist**. 4: 152-155.
- Jones, J.G., and A. Swain. 1992. Intensity and direction as dimensions of competitive state anxiety and relationship with competitiveness. **Perceptual and Motor Skills**. 74(2): 467-472.
- Jones, J.G., A. Swain and L. Hardy. 1993. Intensity and direction dimensions of competitive state anxiety and relationships with performance. **Journal of Sports Science**. 11(6): 525-532.
- Jones, J.G., A. Swain and L. Hardy. 1995. Predisposition to experience debilitating and facilitative anxiety in elite and nonelite performers. **The Sport Psychologist**. 9(2): 201-211.
- Joseph, E. D. and R. H. Cox. 2002. Interpreting direction of within Hanin is individual zone of optimal functioning. **Journal of Applied Sport Psychology**. 14(1): 43-52.

- Kais, K. and L, Raudsepp. 2005. Intensity and direction of competitive state anxiety, self confidence and athletic performance. **Kinesiology**. 37(1): 13-20.
- Klavora, P. 1978. **An attempt to derive inverted U curves based on the relationship between anxiety and athletic performance**. Human Kinetis, Illinois.
- Kou, C. Z., M. Y. Huang and C. C. Chon. 2003. **Effect of cognitive anxiety somatic anxiety self-confidence and trait anxiety in performance in Taiwanese weightlifter**. Available Source: <http://www.aahperd.confex>, April 15, 2009.
- Lazarus, R. S. 2000. How emotions influence performance in competitive sports. **The Sport Psychologist**. 14(3): 229-252.
- Levitt, E.E. 1967. **The psychology of anxiety**. Bobbs – Merrill Company, New York.
- Martens, R., R.S. Vealey and D. Burton. 1990. **Competitive anxiety in sport**. Human Kinetics, Illinois.
- Mcdaniel, J, W. 1976. **Physical disabitity and human behavior**. 2nd ed. Pergamon press. New York.
- Nunnally, J. C. 1978. **Psychometric theory**. 2nd ed. McGraw-Hill. New York.
- Papastergiou, L.P., Milt, Ath. Yiannakos and C.H. Galazoulas. 2010. **Differences in pre - competitive anxiety between the athletes in the category of young handball players in relation to their performance**. Physical training. October. Available Source: <http://ejmas.com/pt/ptframe.htm>, May 12, 2009.
- Perry, J. D. and J. M. Williams. 1998. Relationship of intensity and direction of competitive trait anxiety to skill level and gender in tennis. **The Sport Psychologist**. 12(2): 169-179.

- Raudsepp, L and K. Kais. 2002. The relationship between state anxiety and performance in beach volleyball players. **Journal of Human Movement Studies**. 43: 403-416.
- Rokka, S., G. Mavridis, E. Bebetos and K. Mavridis. 2009. Competitive state anxiety among junior handball players. **The Sport Journal**. 12(13) Available Source: <http://www.thesportjournal.org/>, October 18, 2010.
- Spielberger, C. D. 1972. Conceptual and methodological issues. **In anxiety research: Anxiety current trends in theory and research**. Academic press. New York.
- Seeley, G., J. Storey, D. Wagner, C. Walker and K. Watt. n.d. **Anxiety levels and gender differences in social volleyball players before and during competition in an Australian setting**. Available Source: <http://reocities.com/collegepark/5686/su99p5.htm>.
- Vincent, A.P. and Y. Mahamood. 2010. Competitive anxiety level before and during competition among Malaysian athletes. **Pertanika Journal of Social Sciences and Humanities**. 18(2): 399-406.
- Wiggins, M. S. 1998. Anxiety intensity and direction: Preperformance temporal patterns and expectations in athletes. **Journal of Applied Sport Psychology**. 10(2): 201-211.
- Yerkes, R.M. and J.D. Dodson. 1908. The relation of strength of stimulus to rapidity of habit – formation. **Journal of Comparative Neurology and Psychology**. 18: 459-482.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง

แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง
(Modified revised competitive state anxiety inventory-2: MCSAI-2R)

แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง (Modified Revised Competitive State Anxiety Inventory-2: MCSAI-2R) ใช้สำหรับการประเมินความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในลักษณะของความเข้มและทิศทาง (Jones, Swain and Hardy, 1993) โดยสุพัชรินทร์ (2553) ได้ทำการพัฒนาแบบสอบถามดังกล่าว โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสอดคล้องภายในของแบบสอบถามด้านความวิตกกังวลในลักษณะความเข้ม เท่ากับ 0.87 และความวิตกกังวลในลักษณะทิศทาง เท่ากับ 0.97 ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ คือ ด้านความวิตกกังวลทางร่างกาย หมายถึง การประเมินภาวะอารมณ์ที่ทำให้รู้สึกเกิดความผิดปกติต่อร่างกาย จำนวน 7 ข้อคำถาม คือ ข้อคำถามที่ 1,3,5,7,9,11,12 และความวิตกกังวลทางจิตใจ หมายถึง การประเมินภาวะอารมณ์ที่ทำให้จิตใจไม่มีความสุข ไม่พึงพอใจ ทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตใจ อารมณ์และสติปัญญา จำนวน 5 ข้อคำถาม คือ ข้อคำถามที่ 2,4,6,8,10 การประเมินความวิตกกังวลในลักษณะความเข้ม มี 4 ระดับ คะแนน คะแนน 4 หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลมาก และคะแนน 1 หมายถึง ไม่มีความวิตกกังวลเลย การคิดคะแนนให้นำคะแนนของแต่ละข้อในแต่ละด้านบวกกัน แล้วนำผลที่ได้มาหารด้วยจำนวนข้อทั้งหมดในแต่ละด้านและคูณด้วย 10 โดยมีเกณฑ์คะแนนดังนี้

คะแนน 10 ถึง 19 หมายถึง ความวิตกกังวลต่ำ

คะแนน 20 ถึง 30 หมายถึง ความวิตกกังวลปานกลาง

คะแนน 31 ถึง 40 หมายถึง ความวิตกกังวลสูง

การประเมินความวิตกกังวลในลักษณะทิศทาง มี 7 ระดับคะแนน คือ -3 ถึง +3 คะแนน -3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางไม่ดี และคะแนน +3 หมายถึง การรับรู้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสามารถทางการกีฬาในทางที่ดี โดยผลรวมคะแนนแต่ละด้านมีช่วงคะแนนดังนี้

ความวิตกกังวลทางจิตใจ (5 ข้อ) อยู่ในช่วงคะแนน -15 ถึง +15

ความวิตกกังวลทางร่างกาย (7 ข้อ) อยู่ในช่วงคะแนน -21 ถึง + 21

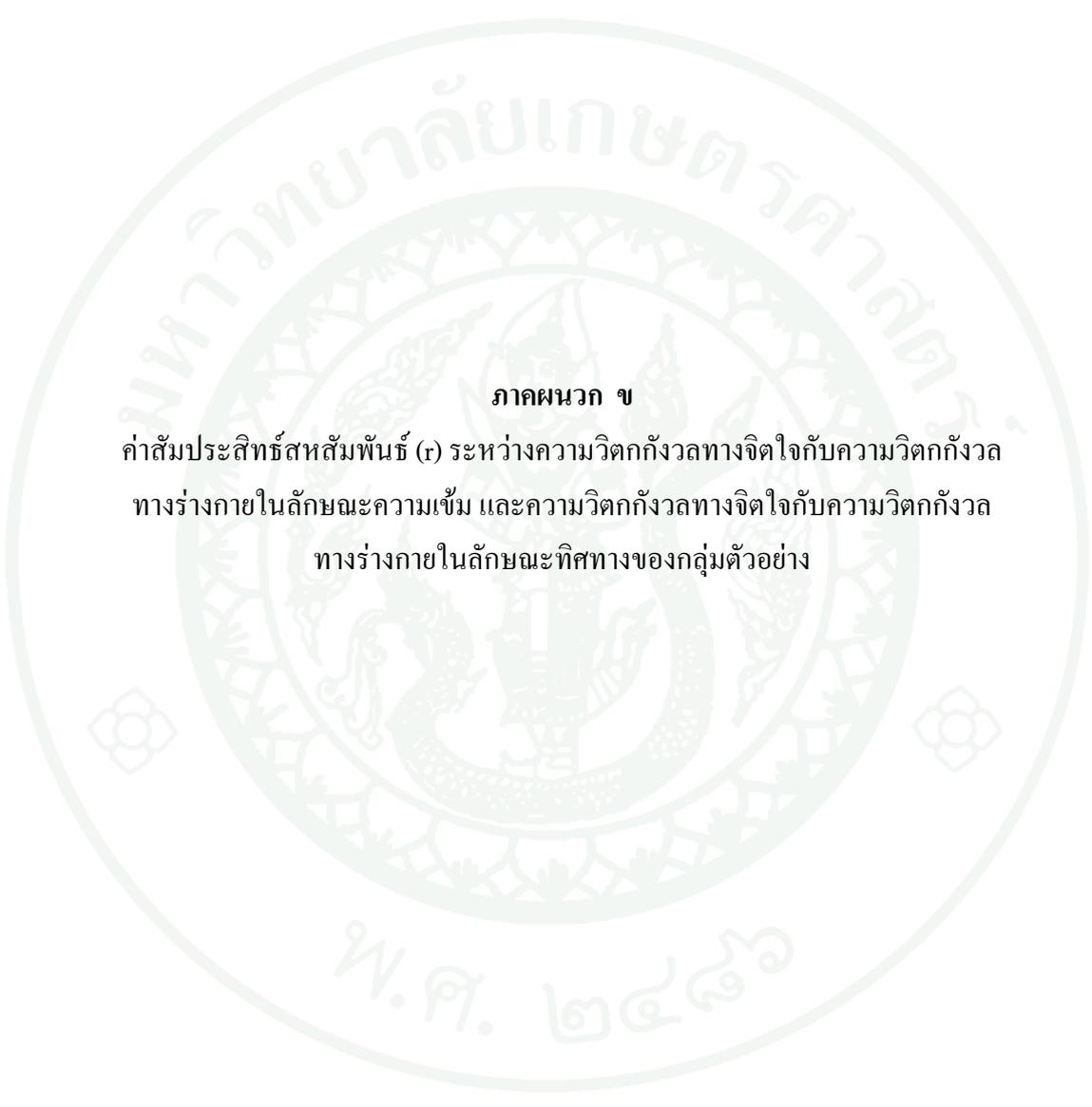
แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ประยุกต์ ฉบับปรับปรุง
(Modified Revised Competitive State Anxiety Inventory-2: MCSAI-2R)

เพศ..... อายุ..... ปี กีฬา.....ชนิดความพิการ.....

ประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคณพิการ ครั้ง

จงตอบคำถามต่อไปนี้ว่า ท่านรู้สึกอย่างไรต่อการแข่งขัน และ ความรู้สึกนี้ส่งผลต่อการแสดงความสามารถ
ของท่านเพียงใด

ข้อคำถาม	การรับรู้				ส่งผลการแสดงความสามารถ							
	ไม่เลย	เป็น	ปาน	มาก	←→			←→				
	(1)	(2)	(3)	(4)	ไม่ดี	ปกติ			ดี			
					(-3)	(-2)	(-1)	(0)	(1)	(2)	(3)	
1. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดผวาว่าวุ่น												
2. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ในการแข่งขัน												
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างกายของข้าพเจ้า ตึงเครียด												
4. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะแพ้												
5. ข้าพเจ้ารู้สึกปั่นป่วนในท้อง												
6. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะควบคุมตัวเองไม่ได้ ภายใต้ ความตึงเครียด												
7. หัวใจของข้าพเจ้ากำลังเต้นเร็วขึ้น												
8. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะเล่น ได้ไม่ดี												
9. ข้าพเจ้ารู้สึกวูบในท้อง												
10. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะทำให้ผู้อื่นผิดหวัง เกี่ยวกับการเล่นของข้าพเจ้า												
11. มือของข้าพเจ้าเปียกชื้น												
12. ข้าพเจ้ารู้สึกร่างกายอึดอัดตึงเครียด												

ภาคผนวก ข

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้ม และความวิตกกังวลทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางผนวกที่ ข1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตใจกับ
ความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะความเข้ม และความวิตกกังวล
ทางจิตใจกับความวิตกกังวลทางร่างกายในลักษณะทิศทางของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
- ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวล ทางร่างกายในลักษณะความเข้ม	0.71*
- ความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวล ทางร่างกายและในลักษณะทิศทาง	0.84*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางภาคผนวกที่ ข1 พบว่าความวิตกกังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกาย
ในลักษณะของความเข้ม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความวิตก
กังวลทางจิตใจและความวิตกกังวลทางร่างกายและในลักษณะทิศทาง มีความสัมพันธ์กันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาววีรยา ชลานันต์
เกิดวันที่	4 กรกฎาคม 2522
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	วท.บ. (กายภาพบำบัด) มหาวิทยาลัยรังสิต
ตำแหน่งปัจจุบัน	นักกายภาพบำบัด
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงพยาบาลบางซ้าย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

